

LYŠKÁNORA 24

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Chladen 1047

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

*** Motta tohoto čísla * Učená přednáška na dané téma: Ptáci a jejich význam v družině ***
*** Burbbagova stížnost * Otevřený dopis pro pana Rhandira * Vážení rodičové... ***
*** Jen hodina * Příběh pomateného nuzáka, spílajícího na svůj osud ***
*** O Jokovi * Hellerova černá píseň * Mám přítele * Zamyšlení * Monghyrské pláně ***
*** Tři stovky mám ***

Motta tohoto čísla

"...Jsme obchodníci, ale obchodujeme
se svými těly..."

Nervor Chinský

"...Jestli tohleto přežiju, tak se
uchlastám k smrti..."

Arkuss Dettor

"...Nechceš si, Hlíno, vzít nějakou hlínu?
Hmm. Mám jich plnej pytel..."

Aedd Hlína Ruindorský

"...Pích, pích, pích, já jsem trpaslík Píchálek..."

Eodel Zivril

"...Alwynn, ten by se sám neudělal.
Toho jsme udělali my..."

Eodel Zivril

Učená přednáška na dané téma: Ptáci a jejich význam v družině

Melchizedech

Vážení nurnští družiníci,

zjišťuji, že někteří z vás se nevyznají v

přeroztodivné říši rostlinstva a živočišstva. Rád bych vám ji, pokud to bude v mých silách, přiblížil.

Začnu tím, co mě nejvíce mrzí, a to je, že někteří z vás bezpečně nerozpoznají havrana. Nemám vám to za zlé, protože vím, že například chrabý válečník Yall, který nerozpozná havrana od koroptve, se učil mistrně ovládat svůj meč a ne rozpoznávat zvířenu, nebo trpaslík Eodel, kterého si vážím a vím, že je nezastupitelný válečník, dokonce tvrdí, že pozná havrana podle toho, že dělá havry, havry, havry.

V mém malém rádci se snažím proto shrnout základní poznatky z oboru přírodopytu a případné zájemce upozornit, že své mezery ve vzdělání si mohou doplnit v nurnské knihovně, odkud čerpám i ve své rešerši.

Nejprve bych začal jednou samostatnou třídou v kmeni obratlovců. Ano, tušíte správně, jsou to ptáci. Tak tedy ptáci mají jako všichni obratlovci páteř složenou z obratlů a jejich celková tělesná stavba a fyziologické vlastnosti připomínají v mnohém plazy nebo savce. Mají však i své typické znaky, jako je například peří. Peří je rohovinový produkt kůže, podobně jako nehty nebo srst u savců. Proces, ve kterém jsou starší pera nahrazována novými, se nazývá pelichání. Peří nejen že určuje tvar ptačího těla, dává mu rovnováhu a chrání je před chladem i horkem, vodním ptákům umožňuje i plovat a mnoha druhům dává krásný vzhled, ale v první řadě umožňuje ptákům létat. U letu bych se rád zastavil. V podstatě rozeznáváme let veslovací a klouzavý. Klouzavý let spočívá v tom, že křídla jsou volně rozprostřena ve

Otevřený dopis pro pana Rhandira

Vážený pane Rhandire,

Je tomu již bezmála jeden rok, co jste se stal řídícím učitelem na obecné škole v Liscannoru. Za tu dobu se stalo již zvykem, že škola se stala pro obec věcí samozřejmou a uznávanou. Je to jistě i Vaší zásluhou. Za celou dobu si žádný rodič ani jednou na výuku, kterou vedete nestěžoval a děti si snad již také zvykly, že jejich život dostal alespoň trochu nějaký pravidelný řád a nemusí nyní docházet za vzděláním do mnohem vzdálenějších míst, popř. se celý den věnovat uličnictví a povalečství. Potud je vše v pořádku a k tomu Vám musím gratulovat. Chápu, že pro Vás nebylo zprvu lehké začít učit děti dobrodruhů, které jsou občas poněkud divočejší, než-li děti prostých vesničanů. Jistě jste za ten rok práce pro naši školu mnohé vykonal. Ještě jednou Vám jménem rodičů děkuji.

Minulý týden jsem však byl svědkem poněkud trapnější události. Došlo k ní po návratu některých druhů z jihu. Do obce Liscannor se nastěhovali další dobrodruzi. Jmenovitě kroll Burbbag a slečna Wulpin z pralesa. Chápu, že pro Vás jejich zjev musel být zprvu možná šokem, ale na druhé straně jste si již mohl zvyknout, že dobrodruh většinou nevypadá jako právě vykoupaný hejsek, který nemá celý den na práci nic jiného, než se na sebe šklebit do zrcadla. Čirou náhodou jsem byl svědkem toho, kterak za Vámi pan Burbbag a slečna Wulpin se vši úctou přišli a chtěli, aby jste jim dal alespoň základní vzdělání.

A tady se dostáváme k tomu proč Vám píši. Když jsme společně probírali podmínky, za kterých jste k nám nastoupil, bylo Vám umožněno, že můžete v době, kdy neučíte děti, vyučovat i dobrodruhy, kteří o to projeví zájem. S tím rozdílem, že Vám za to budou platit částku, kterou si sám určíte. Tato částka je zcela Vaše a nemusíte z ní nikomu nic odvádět, přestože k této výuce využíváte prostory obecní školy. Předpokládá se ovšem, že k těmto dospělým žákům, kteří jsou jinak řádnými dobrodruhy Nurnské družiny, se budete

chovat s patřičnou úctou. A tady se dostáváme k oné trapné situaci. Burbbag za vámi přišel a slušně Vás požádal, aby jste mu poskytl základní vzdělání. Zcela otevřeně přiznal, že neumí zholat nic. Nebudu komentovat částku, kterou jste si za to řekl, to je zcela Vaše věc a já chápu, že je přirozené, aby byla patřičně vysoká, a že může mnohonásobně převyšovat cenu, kterou by takový žák platil na jiné škole. Na druhou stranu se očekává, že k takovému žáku budete přistupovat s maximální trpělivostí a úctou. Z vašeho chování jsem však měl jiný pocit. Zcela nepokrytě jste Burbagovi naznačil, že je blbec a vůbec jste se choval velmi nadutě. Možná, že jste se ten den špatně vyspal, ale vzhledem k tomu, že podobným způsobem jste se choval i ke slečně Wulpin, která Vás navšívila s tou samou prosbou, nejsem si jist, jestli se opravdu jednalo o náhodu. Prosil bych Vás tedy, ve vši vážnosti k Vám, o trochu více trpělivosti a slušnosti k takovým žákům. Je třeba si uvědomit, že takový žák, si své peníze (byť jistě mnohem více, než normální člověk) vydělává opravdu těžce a vlastní krví a projeví-li pak ještě zájem o vzdělání je třeba mít k němu patřičnou úctu. To samé se však samozřejmě vyžaduje i od žáka ve vztahu k Vaší osobě a věřte mi, že kdyby tomu tak nebylo, můžete se na mě kdykoli obrátit a já zjednám nápravu. Jako starostovi obce a družiníkovi mi však povinnost velí zastat se i druhé strany. A to činím v tomto případě, kdy mám pocit, že by si pan Burbbag a slečna Wulpin zasloužili Vaši omluvu.

Přeji Vám hodně úspěchů v práci!

S úctou

Kročta Moskyt z Bažiny
pátý starosta liscannorský

Vážení rodičové...

Vážení rodičové, přátelé školy,
spoluobčané,

s rmuty snáším přívál výtek,
adresovaných na mou hlavu za nedávné události,
jichž jsem byl původcem. Ano, správně. Jedná se o
rozepru mezi mnou, řídícím Liscannorské obecné
školy, a zájemci o doplňkovou výuku na naší škole.
Tedy abych byl konkrétní, tato rozepru se týkala

dědic", pomyslel si a po tváři s emu rozlil úsměv.

Několik dalších dní se družina vlekla nehotinou krajinou na západ. Přesto je však potkalo alespoň malé štěstí. Kočující podivín, který cestoval krytým vízem jim za přijatelnou částku prodal několik flakónků, o který ch tvrdil, že obsahují hopivé masti. Zranění druzi si je hned vyzkoušeli a ukázalo se, že cizinec nelhal. Představil se jim jako Gejrach, potulný lékař, alchymist a mastičkář. Byl okamžitě požádán o lektvar mládí. Gejrach se zasmál a za tučnou provizi ho druhům vyrobil. Astórius i Lynhaard jeho služeb využili. Pouze Alwynn si ponechal své falešně nabyté stáří. "Tak už zase moci domů", radoval se Lynhaard, když se mu vrátil jeho původní věk. Rozloučili se s Gejrachem a vyjeli domů na západ, do civilizace. Cestou je naštěstí nepotkalo žádné neštěstí. V pralese si všichni dávali bedlivý pozor a Tanris nyní již vedl družinu dobře. Únávná vyla pouze cesta Karwellem, kde vinou občanské války bylo těžko k sehnání jídlo. Ale proti útrapám, které druzi zažili v Monghyru to byla téměř veselá cesta.

"Liscannor, konečně", vydechl si po mnoha týdnech výpravy Astórius. Pak se podíval po ostatních. Chyběl Páin, Dergan a Krull Tichošlápek. Ti všichni již Liscannor nikdy neuvidí. Což o to, Krulla ani Dergana nebude nikdo, kromě druhů postrádat, ale po Páinovi zbyla vdova Lúniel. Nebude to veselé přivítání. Myslím si, že když ušetřím čtenáře scereryvných scén při příjezdu do vesnice, udělám dobře. Zbabělec Énmil, který družinu opustil v Monghyru seděl u Hrocha a naléval se pivem. Tanris hned běžel ke svému bratrovi Herbertovi, aby si u něj nechal vyprat špinavé prádlo. Ostatní se rozešli do svých domovů.

Druhý den se všichni sešli na pohřbu ostaktů trpaslíka Páina a barbara Dergana. Byly to smutné chvíle. Jediný kdo na pohřeb nepřišel byl Awynn Bílá ruka. Ten se odebral do Nurnu. Na jednom

náměstí si za hříšné peníze, které si vydělal na výpravě za své nicnedělání (v tom jsou Nurnští velkorysí, že při závěrečném dělení kořisti se dostane tučné odměny i flákačům), pronajal přízemí oprýskaného domu. "Mistře, kurva mistře, kdyby jste to viděl, já mám náborovou kancelář", zaslzel při vzpomínce na tlustého Plimskra. Na dveře pak přibíl ceduli tohoto znění : "Cech Bílá ruka přijme nové členy za účelem šíření osvěty". U místního kováře nechal vyrobiť primitivní odznáčky ve tvaru

ruky, které pak nabítil vápnem. Posléze ještě najal mezi místními žebračkami tzv. uklízečku, která se měla starat o čistotu pronajatých prostor. Večer se Velký Alwynn - Bílá ruka, jak si začal hrdě říkat, pořádně opil v místní putyce. Tak začala fungovat Bílá ruka.

Byl konec putování po Monghyru. V Liscannoru opět začal normální život. Hroby Páina a Dergana začaly pomalu zárustat travou...

Tři stovky mám

Eodel Zivril

(Věnováno Wulpin, prozatímní nosičce mých dětí)

Znám pěknou půdičku, kde nikdo nebejvá,
pojď se mnou, holka, až na tě zakejvám,
můžem se na seně milovat do rána,
láska je pro chlapa písnička ohraná,
tři stovky mám

Za pytel žlutejch a kulatejch penízků
můžem se pelešit za obcí v remízku,
tam nikdo nechodí, když padne noc,
hvězdy maj pro lásku kouzelnou moc,
tři stovky mám

A až pan starosta, nerudnej puritán,
s chotí svou počestně zalehne do hajan,
serveme ze sebe šaty a košile,
prubneme na návisi obcovat zběsile,
tři stovky mám

Možná se, děvče můj, možná se ptáš,
proč tolik perverze, trochu se snaž,
chtěl bych mít kol sebe, když boží daj,
mrňavejch Zivrilů celičkej kraj,
tři stovky mám

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Eodel Zivril, bratr Eowenův*

Rhandir Hekhlem, řidičí

Jen hodina

Nervor Chinský

Když temnota se blíží,
jen strach a vztek ti zbyl,
čekat, čekat na smrt jen,
však ta hodinu ztrácí,
oči, oči, ty co užs viděl,
ty už nikdy, už nikdy

Příběh pomateného nuzáka, spilajícího na svůj osud

Nervor Chinský

Svět je jen hnijící mrtvola
a lidi, lidi červi, co pasou se na ní

Malý červ na malé placce, co přežít chce, jen chce. Však snaží se plazit šedou plání, má sen, ach ta slast, že jednou rozštípe silou holou zem, povstane z bláta, prachu, pak to slovo, to slovo Počkejte až. Padl, padl k zemi, plazil se dál, slídlil, čmuchal, nic, nic, nic, umírá, néé, umírá, pak ten pocit mravenčení, tam, tam co bolívají záda, stoupá to, aha, už vím, to smrt, není špatná. Nepochopil hned, že je to síla, kterou chtěl. Prozřel, ted', počkejte až, ne, už ted'. Výkřik, radost s níž louka rozkvete. Mám síl, zařval, mám, mám ji. Musím, musím zabít, nemůžu, ruce drtí skálu. Zabij ho, zabij ho, ted' nebo nikdy... ne, já už nechci... chceš. Víř, cyklón, rotuji bič, ne, jsou to ta slova Zab je... ne... jo, máš síl, ty, ty jsi všechno, oni nic... ale ta, ta bolest. Já chci, chci dolů mezi červy... ne, musíš zůstat až do konce, možná jednou, jednou pochopíš. Mám pouta, jsem vězeň, ne, mám sílu, jsou jak z papíru. Zeď, ne, hranice, já chci pořád, chci za ní... nesmíš! Kdo, kdo to řek...? ticho, kdo... ticho. Běh, úprk, hon, ne, hon ne, mlátím, mlátím do zdí koridoru, ne, jen je hladím. Jsem červ, červ, co zvedl hlavu, ne, jsem červ, co mu někdo zvedl hlavu.

O Jokovi

Bibiána Šňupáková

Před dávnými časy byla na úpatí malé hory Gidary jeskyňa, v níž bydlel trpaslík Vidlil se svou ženou Edin a šestnáctiletým synem. Od rána až do samého večera kutal Vidlil hluboko v jeskyni uhlí a když měl hodnou zásobu, tak ho rozvázal po okolních dědinách. Žena zatím doma tkala a vařila, a Jok, tak se jejich syn jmenoval, pásl celý den několik ovcí a černobílých strakatých koz.

Trpaslice Edin byla Jokovi už od malička zlou macechou, pořád ho bila, vyprávěla mu strašidelné příběhy o lesních příšerách a k obědu na pastvu mu dala vždy jen kousek kůrky chleba s nějakým kořenem, co kde vyhrabala. V přítomnosti otce, který měl Joka velice rád, se však snažila chovat jako ta nejlepší matka na světě.

Jedenkrát, když podle obyčeje v pravé poledne se chystal Jok po skromném obědě, který si trochu snažil vylepšit lesními plody, trochu zdřímnout, objevila se před ním krásná panna. Roucho měla bílé, tenounké jak pavučina, od hlavy až k pasu jí splyvaly vlasy stříbrné barvy a na hlavě měla věneček z lesních květín. Jok strnul a pomyslel na krásné elfky, o kterých mu vyprávěl jeho otec, které dokážou člověka učarovat svou krásou a zlákat ho do černých slatin hluboko v lesích svými líbeznými hlasy. Panna se na něj však smutně usmála a povídá tichým lahodným hlasem: "Joku, pomoz mi, prosím, jsem Malwing, královna lesní říše elfů. Již několik let mne vysoko v horách vězní zlý čaroděj Vokopich, se kterým jsem odmítla spojit své síly. Má zem od té doby pomalu bledne a ztrácí sílu a radost , kterou jsem jí dříve dávala. Stromy žloutnou, listy padají, vše přestalo kvést a v jezírkách se usazuje černý kal. Místo radosti, krásy a lásky v mých lesích začíná vládnout čarodějova zloba a závist. Začínají sem pronikat čarodějovi spojenci, odporné černé bestie s krvavými očima prahnoucíma po jakémkoliv krvi. Mocný čaroděj mi vzal prsten vyřezávaný z ebenového dřeva, který mi dával moc a sílu, jíž jsem vládla lesům, a uvázal jej na krk svého neoblíbenějšího upíra Vratihlava. Čarodějova síla spočívá nejspíš v jeho krvavě rudě zabarveném skleněném oku, které odkládá pouze na jednu dvanáctinu dne k odpočinku, v době, kdy slunce zapadá, do posílujícího zeleného slizovatého roztoku. Pouze v této chvíli je zranitelný."

noci nezdál, celou dobu polehával", oznámil jednoho rána kouzelníkovi Burug, který měl zrovna tu noc hlídku. Skutečně, Astóriův kůň těžce sápal, byl pokrytý studeným potem a ležel na zemi. "Koni, můj, koni, co ti je?", bědoval elf. "Stejně chcípne", rýpl si jedovatě Alwynn. "Hm, je mi líto, ale ten kůň skutečně dlouho nevydrží, já se v tom vyznám", podotkl Burug. A měl pravdu. Za pár hodin kůň zdechl. "Takový prachy, já za něj zaplatil takový prachy a von si klidně chcípne, takovej dobrej a věrněj kůň", Astórius měl slzy v očích. "No, dost mluvy, jedeme dál a ty si vzít koně toho Čmeláka. Pomazat pěšmo", nařídil Lynhaard. Od této chvíle se přivázaný zajatec vlekl za družinou pěšky. Velmi často se stalo, že nestačil a byl nějakou dobu doslova vlečen. Astóriovi ho bylo líto. "Hele, vůdče, pustíme ho, stejně je nám už na nic, von nikde nic neřekne, přimlouval se. "Ticho, to mu radšejc krk podřezat, než pustit ho. Eště nás nabonzovat!", zatrhl vůdce kouzelníkovi jeho úmysl. Další noc však Astórius, když měl hlídku, hobita Čmeláka skutečně pustil. Ke svému činu se ráno přiznal. Honit zajatce nemělo cenu, ztratili by moc času. Lynhaard byl rudý vzteky a řval na kouzelníka: "Pamatovala si, hovade! Když ten prašivka družinu někde prasknout, tak nedostala z podílů ani měďník, pamatovala si to!". A svůj slib hodlal v případě potřeby dodržet. Naštěstí pro družinu byl hobit natolik vyděšený, že neměl pražádnou potřebu jít někam něco oznamovat. Snažil se především dostat z Monghyru pryč. Astórius i družina měli štěstí, že kouzelníkův nerozvážný čin, neměl tragické následky.

Družina začala teď směřovat zpět na západ a zároveň začala stoupat do strmých úbočí Kohimských hor. Občas museli druzi sesednou z koní a táhnout je za sebou. Vše však nasvědčovalo tomu, že druzi jdou správně. Čmelákův plánek byl přesný. Za několik dní již mohl vůdce prohlásit, že se blíží k místu, kde má být chodba. Nurnští však nebyli v tomto kraji zcela sami. Žili zde pastevci koz a ovcí. U jednoho takového nechali Nurnští všechny koně a dále pokračovali po svých. Stařík jim ještě dlouho mával, neboť obnos, který za svoji službu obdržel, mnohonásobně přesahoval všechny peníze, které kdy viděl. Občas dovedli být Nurnští velkorysí. Kupředu byl nyní poslán Tanris, jakožto stopař. Podle plánu a dalších stop nakonec hraničář dovedl na místo staré chodby. Byla ukryta za křovisky. Muly očividně zůstávaly upoutány o kus

dále. Dále se náklad nosil pěšky.

"Uf", vydechl Dergan. "Ba, ba, blížíme se ke konci", přitakal Astórius. Družina vlezla do útrobu skal. Chodba, místy široká pouze jeden sáh, místně využívala přirozených skalních průrev, které vyhloubila příroda. Pouze místy museli dávní stavitelé přírodě pomoci. Druzi pochodovali asi hodinu. Raději šli pomalu a obezřetně, kdo ví co může být za nejbližším ohybem a jaká překvapení je ještě čekají. Nakonec došli na křižovátku cest. Jedna cesta šla dále vzhůru a očividně to byla cesta do hradu. Druhá byla uměle vytesána do skály a mírně se svažovala. Její zdi byly pokryté prastarými nápisy a chodba očividně nebyla dlouho používána. Čtyři druzi se rozhodli prozkoumat tuto část. Lynhaard, Astórius, Dergan a Alwynn vešli dovnitř. Jako by na ně dolehly věky. Šli a šli a přitom měli pocit, že stárnou. A skutečně, některým začali šednout vlasy. Konečně byli na konce. Ocitli se v oválné místnosti. Vyděšeně se na sebe dívali. Všichni vypadali starší o pěkných pár let. Nejhůře vypadal kouzelník Astórius. Učinný stařík. Ale ani další nevypadali o mnoho lépe. "To je dobrý, to já znám, až pudeme nazpět, tak zase omládneme", uklidňoval ostatní kouzelník a raději se věnoval prohlídce místnosti. Byla nalezena rozpadající se truhlice a v ní několik prastarých kultovních předmětů poměrně velmi slušné ceny, které se okamžitě přestěhovali do kapes a batohů čtveřice dobrodruhů. Pak se vydali nazpět. Na konci je však čekalo nemilé překvapení. Jejich stáří se vůbec nezměnilo. "No, vy vypadáte", přivítal je Tanris a pokračoval: "Co ste tam ukradli, ukažte kapsy!". Vzápětí pocítil krollův meč na hrdle. "Držela hubu, nikdo nic neukradl a i kdyby my tam sebrali cokoliv, tak tobě já to nikdy neřekla!". Tanris se zakabonil, ale neřikal už nic. "Já du pryč, já tady nebudu ani chvíličku, sem starej, počkám na vás venku, je mi špatně a vůbec", nařikal Astórius a začal se štrachat ven. "Počkej, bez tebe tam nemůžem", vzděsil se Dergan při představě, že družina bude bez kouzelnického podpory. "Já se na to fakt necejtim, já bych pro vás byl akorát přítěž, a kromě toho sem v noci zvracel a tak vůbec", s těmito slovy se Astórius sebral a vydal se na zpáteční cestu. "Počkám na vás u koní, držím vám palce". "No, to mít radost" zamumlal si vůdce.

Ještě jedna nástraha čekala na druhy před tím, nežli se dostali ke Karakům. V jednom místě Dergan a Olda Pracička slápli na nastraženou past v

mírně stoupající chodba. Ustalo i upíří pískání, ale Jokovi se už pěkně motala hlava z odporného zápachu z rostliny, kterou se natřel. Zdálky začalo chodbou prosvítat slabé rudé světlo, které se zdálo stále silnější. Postupoval obezřetněji stále dále, až dorazil k těžkým kovaným dveřím, ze kterých se šířila rudá záře malým okýnkem uprostřed dveří. Opatrně nahlédl dovnitř a uprostřed místnosti spatřil poměrně vysokého člověka v černém plášti, který byl otočen zády a něco vařil v obrovském černém kotli, ze kterého se linulo mnoho husté páry. Podivný člověk náhle zpozorněl, prudce se otočil a pomalu se přibližoval směrem k němu, ke dveřím. Jok strnul. Uzlal hrůzostrašnou vrásčitou tvář šedavozluté barvy. Směrem ke dveřím se upřely její oči. Jok si všiml jeho prázdného dokrva zabarveného pravého oka a ihned pomyslel na zlého čaroděje Vokopicha a jeho skleněné oko. Jok pocítil strnulost po celém těle a jeho nohy nebyly schopny pohybu. Vzpomněl si na prasklinu ve skále, kterou prosvítalo měsíční světlo, pár sáhů po cestě zpět. Věděl, že má teď poslední šanci uniknout oku čaroděje Vokopicha. Dal se na útek. Když doběhl k prasklině, snažil se vyhoupnout na malou římsu nad sebou, ale protože nebyl příliš vysokého vzrůstu, jak už to u trpaslíků bývá, a neustále ho od skály odráželo jeho boubelaté břicho, nemohl se svýma na kost zmrzlýma rukama vyhoupnout na zledovatělou římsičku nad sebou. Ve chvíli, když už slyšel skřípění zrezivělého klíče v zámku u dveří, vzpomněl si na poslední svou naději a tiše zahoulal. Za okamžik uslyšel nad sebou šustění křídly a tichý hlas. "Co potřebuješ, Joku", ozvalo se tiché zahoulkání. Jok rychle povídá moudré sově: "Vezmi tady ten konec provazu a upevni ho rychle někde nahoře, abych se odtud co nejrychleji dostal". Sova tak učinila a Jok v poslední chvíli, když už se dveře začínaly otvírat, vyhoupl pomocí lana na římsičku a vyšplhal nahoru. Polilo ho horko, když spatřil pod svýma nohama žhavé problemsknutí. "Mockrátě ti děkuji, sovičko, zachránila jsi mne před žhavým bleskem zlého kouzelníka. A jak ti mám vůbec říkat?" Sova povídá: "To nestálo za řeč, až budeš něco zase potřebovat, můžeš ještě podvkrátě zahoulkat a já ti přiletím na pomoc. Můžeš mi říkat Bubula. Jó, abych nezapomněla, když jsem sem bleskurychle letěla, srazila jsem se se smradlavým upírem, kterému se z toho udělaly pěkné mžítiky před očima, protože má hlava je pořádně tvrdá, a z hlavy mu spadl tento dřevěný kroužek. Vezmi si jej,

jestli se ti bude hodit".

Jokovi úplně zajiskřily oči a z radosti zahoulal: "Tím jsi mi, Bubulo, splnila mé druhé přání, víš, co jsi mi přinesla? Kouzelný prsten z ebenového dřeva, který patří elfí královně Malwing, která je někde zde uvězněna". Poděkoval a sova Bubula odletěla.

Pomalu začínalo svítat a Jok se pěkně třásl zimou. Opodál uviděl černou věž. Přiblížil se nenápadně kousek od věže k vysokému stromu, jehož větve sahaly skoro až k zemi, a chvíli věž pozoroval. V temné věži byla ze západní strany malá bytelná dvířka a dvě nad sebou malá okénka. Joka napadlo vyšplhat po větvích stromu, za kterým se ukrýval, jehož větve se víc a víc přibližovaly k temné věži, aby mohl nahlédnout do okna věže. V níže umístěném okně spatřil místnost, ve které bylo pouze jedno myškami prolezlé lůžko a v rohu na stolečku stála skleněná koule s odporným zeleným roztokem. To bude asi pokoj, kde Vokopich odpočívá a odkládá oko při západu slunce do roztoku, pomyslel si. Okno však bylo tak úzké a místnost tak hluboká, že se jím tam svým kulatým tělem v životě nemohl dostat. Vyšplhal ještě trochu výš, ale musel být stále opatrnější, protože větvičky pod jeho nohama byly stále tenčí. V dalším okně uviděl v rohu místnosti velmi strhanou ženu, v kdysi možná bílých šatech, které teď byly špinavé a potrhané. Když uslyšela zvenku křupání větvíček, pohlédla vzhůru do okna. Pouze podle krásných očí poznal, že je to Malwing. Potichu na ni zavolal. "To jsem já, Jok, Malwing, a přišel jsem ti pomoci. Podařilo se mi získat tvůj prsten, vhodím ti ho, pečlivě ji jej před čarodějem ukryj a vyčkávej západu slunce". A vhodil ho do okénka. Malwing prsten sebrala a povídá Jokovi: "Musím ti říct ještě jednu důležitou věc. Čaroděje zničíš pouze tak, když vypustíš krvavý roztok z jeho skleněného oka a donutíš Vokopicha, aby si do svého oka vsadil omylem jiný předmět". Náhle však větev pod Jokem praskla a on začal padat dolů ze slušné výšky. Naštěstí už zde bylo velké množství sněhu a Jok dopadl poměrně do měkka, sníh měl ale všude.

Byla už hrozná zima a Jok musel vyčkat západu slunce a vymyslet, jak přelstít čaroděje. Sestoupil proto několik set sáhů níž a našel malou jeskyňku, kde si rozkřesal oheň a přemýšlel, jak se dostat k oku čaroděje. Náhle si vzpomněl na sovu Bubulu, která mu slíbila ještě jednu pomoc, a která

napálil. Makali sme vod rána do večera za pár stříbrnejch. A ten hnusnej Hamtus nás akorát mlátil. Jo, to byl ten nabušeney skřet, co tady tak vošklivě posekal toho pána", začal vyprávět člověk. Lynhaard něco zabručel. "A co ste tady vlastně dělali?", vyzvídal Mugzaš. "No, drtili sme, drtili, vždycky nám přivezli ten sajrajt a my sme ho pak rozemílali a sušili, vodborná práce to byla". "A dál?". "Jak dál?". "No, co ste s tim potom dělali dál, přeci ste to nemleli jen tak pro srandu". "Hm, pak sme to nasypali do takovejch pevnějch koženejch pytlíků a voni si to pak vodvezli". "Vodvezli? Kam?". "To já nevím, ale vždycky jednou za měsíc sem přijel takovej skřet, my to všechno naložili na muly a von si je pak vodvez. My u toho nesměli bejt, to všechno řídil Hamtus a jeho vojáci, ale říkalo se, že s ty muly doprovázelo eště něco, něco strašnýho, ale my nevíme co". "Musíme zjistit kam to vodvázeli, ten Hamtus to věděl, třeba má někde plánek nebo mapu, měli bysme to tu pořádně prohlédnout", navrhl Astórius, elf a učenec. Následující půlden věnovala družina obrácení mlýna na ruby, nenašlo se nic. Družina byla v koncích. Večer všichni zasedli k ohni. "Málem sme zapoměli na toho druhýho novýho, Buruga už známe a co seš zač ty, hobite?", otázal se Mugzaš vyjukaného hobita, který stále zarytě mlčel. "Já, já sem Olda Pracička, sem takovej hobit a myslím, že bych se vám mohl docela hodit. Umím střilet z kuše, když mi teda nákou seženete a umím spoustu zajímavějch triků a tak". "Co tak?", chtěl se ještě zaptat Mugzaš, ale hobit mlčel. Byl to vůbec podivín. Od této chvíle věrně doprovázel družinu všude, kde se ocitla. Vždy když druzi dělali něco společně, jedli, bavili se, tak Olda Pracička stál opodál a mlčel. Nikdy neudělal nic zlého, ale také nic dobrého. Na hlavě nosil příšerný kýčovitý klobouk o němž si nepochybně myslel, že v něm vypadá neobyčejně drsně, okolo krku měl růžový šátek a na batohu měl napsáno "láska". Byl to divný tvor, nedalo se s ním mluvit, těžko se mu i nadávalo, netrvalo dlouho a začal všem lézt na nervy, ale on stále šel a šel.

"Poslyšte, co kdybychom to udělali jako před tim", ozval se barbar Dergan a pokračoval, "Víme alespoň přibližný směr kudy si to na těch mulách vodvázeli, pokusíme se na ně počkat a pak je buďto přepadneme a chytíme přitom nákýho zajatce, pak to z něj vymlátime, anebo když budou moc silný, tak se je pokusíme sledovat". Derganův

návrh byl přijat sice jako nouzové řešení, ale nikoho nic jiného nenapadlo. Bylo tedy rozhodnuto čekat na příjezd karavany mul. K tomu mělo dojít, ale až za několik týdnů a nikdo nevěděl co se do té doby může stát. Situace se však vyřešila nečekaně rychle.

"Jééé, tenhle mizera eště dejchá", rozhlehl se náhle Alwynův hlas zevnitř mlýna, "je to ten co ho sejmul Tanris z luku, jak bojoval s Hamtusem!". "Tak ho podřež!", zahulákal Tanris dovnitř. "Nééé, ty idiote, třeba z něj něco dostaneme", zaječel Astórius a vrhl se dovnitř. Alwyn stál u ležícíhohobita s nožem v ruce a již se chystal, aby mu podřízl krk. "Zadrž, ty troubo!", elf přiklekl k ležícímu a okamžitě do něj nalil hojivý lektvar. Hobit zasténal, z úst mu vytekl trochu krve, ale žil. Žil! S pomocí Alwynna jej kouzelník vyvěkl ven. "Hele to je Čmelák, pěkná svině, ten donášel Hamtusovi a společně s nim nás vokrádal. Ten bude vědět hodně!", blýsklo se Burugovi v očích. "Ho, ho, dobro, Tanris, ho eště trochu léčit, aby to náš povídání vydrželo", kývl vůdce Lynhaard na hraničáře a ten sice nerad, ale nakonec přece hobita uvedl do velmi dobrého zdravotního stavu. Poté byl hobit svázán a donucen vypovídat. V tom se družina vyznala, stačilo vytáhnout láhev oleje, zapálenou pochodeň, několik hřebíků a kladívko a zajatec rád promluvil. Otázky byly jasné. "Já vám to všechno povím, já to všechno vim, jenom když mě pustíte". "Dyt' sem to povídal, je to svině, vždycky pekl s tim kdo měl navrh", rozčíloval se Burug. To se ted' ale družině náramně hodilo. "Vždycky když se toho namlelo tolik, aby to vodvezlo dvacet mul, tak si pro to přijeli. Jezdil si pro to vozka, takovej skřet a sním několik dalších, ale ty tam byly jenom kvůli mulám. Vochranu tvořilo několik stvůr, takovejch divnejch kostnatejch, strašně silnejch. Pak to naložili a vodvezli to přímo na Gradog, do hor". "Ale to je pěkně daleko, to museli objet celý pohoří dokola?", zeptal se Dargan. "Ne, na severní straně hor existuje strašně stará chodba, kterou nedělali ani Karakové, je dobře ukrytá a ta prý vede až na Gradog, jestli mě necháte na pokoji, tak vám řeknu, kde ta chodba je". "Nesmysl, to by podle mapy musela bejt příšerně dlouhá, tomu nevěřim", Astórius kroutil hlavou. "Jo, je tak dlouhá a má hlavně několik nebezpečnejch míst", hobit mluvil a mluvil. "Jo, tak ted'konc to namaluj a pak vidět", nařídil Lynhaard a hobit Čmelák tak poslušně učinil. Výsledkem byl celkem věrohodný náčrtek. "Tak a držet pod kontrola, přitáhnout pouto a

*V mukách temných se tvé tělo změní v prach
a duši tvou zachvátí věčnej strach
co pomine jen když se přidáš k nám*

*Tak pojď, pojď, pojď, démon
ti duši naplní
a tím zlem, zlem, zlem i smrt
začne mít pro tebe cíl
zlo nemá žádnou hranici
podleze každou petlici
a nás pak bude jako divejch včel*

*Tak pojď, pojď, pojď, démon
ti duši naplní
a tím zlem, zlem, zlem i smrt
začne mít pro tebe cíl
na každou bílou palici
vezmeme meč či sudlici
a na funuse v černém se budem smát*

*A neutěču-li všem bílým nástrahám
temnej démon po smrti se o mě postará
a já se vrátím zpátky jako černej bůh*

Mám přítele

Nervor Chinský

Když havrana z torny vybalím
a brka lesklý mu uhladím,
pak nu... řeknu, pak ho povzbudím,
zvedni hlavu, ptáku můj,
ať zobák míří k oblakům
a oběhni okruh deset mil,
až vrátíš se, tak já zaletím
ke střílnám a ke dveřím
a než někdo bude něco namítat,
tak to můj tukan, to můj kamarád,
to můj přítel, to můj Rhui

Zamyšlení

Traskatul Drtinosa

Co je lepší, sláva nebo peníze?
Sláva?
Ne.
Slávu měl tenž, jehož včera pohřbili...

Monghyrské pláně

*Krochta Moskyt
(pracovní a neopravená verze)*

Je to již několik dlouhých let co Nurnská družina putovala daleko na východ, do pohoří Kohimského. Cesty na východ nemám rád. Východní země jsou v mé mysli většinou špatně zapsány. Jsou to divné kraje. Zvyky a mravy jsou tam většinou nevalné a pro člověka, který již okusil život v civilizaci se nejedná o nijak lákavá místa. Snad pouze milovník drsné přírody a poklesných mravů by rád tato pochybná místa navštívil. Na východě většinou žijí nepřístupné rasy, kterým často vládne nějaký primitiv, vládnoucí obvykle lépe mečem, nežli rozumem. Politická situace je tam nepřehledná a o to více nebezpečná všem okolním státům. Spoléhat se v těchto místech na zákon je nesmysl. Platí zde právo silnějšího, ať už v jednání jednotlivce nebo panovníka.

A přesto do těchto míst svého času zavítali i Nurnští. Důvodem jejich pobytu na nevládném východě byla samozřejmě služba za žold a tučnou odměnu. A tak jednoho dne odjeli a já jsem raději zůstal v Liscannoru, neboť východní kraje mě opravdu nelákají. Uběhlo několik dlouhých měsíců a mí kamarádi se vrátili. Ale bylo jich méně. Někteří, které jsem tak dobře znal se již nevrátili. Ale ostatní se tvářili docela spokojeně, cestou samozřejmě přibrali náhradu za padlé kamarády a tak jsem opět poznal nové tváře a život v Liscannoru začal opět plynout stejným tempem.

Jednoho dne jsem seděl u sklenice piva u Hrocha, když tu za mnou přišel můj bývalý žák kroll Lynhaard. "He Krochta, co ty taďy sedět na prdel a nic nedělat?", zeptal se mě zdvořile. Namítl jsem, že mám volno a peněz dost a tudíž nemusím zrovna moc dělat. "No, viděla to, a z důvodu toho, ty ted'ka hnedka šla domu a začala psát ten historku a tej naší pouti po Monghyr, he!". Pochopil jsem, že po mě chce, abych do družinické Historie zapsal příběh Nurnské družiny, který se odehrál během

k tomu dobrý důvod. V zápětí se u vchodu objevila skřeti hlava a proud vřící vody zalil Nurnské. Ozvaly se kletby a bolestivé výkřiky. Bylo to však to poslední co skřeti dokázali. Jako první se z díry vynořil Lynhaard a jeho meč. Padlo několik ran a pro Dergana, který se prodral na povrch jako druhý, nezbyla žádná práce. Tři mrtví skřeti byli zřejmě poslední ze skupiny, která hlídala důl. Před Nurnskými se odkryl pohled na boudu s velkou stájí. "Héééj, Skragu! Děje se něco", ozval se hlas z boudy. Numští příbytek vzápětí obklíčili. Vzápětí Tanris vyvedl zajatce. Byl jím vetchý stařík s černou páskou přes oči. "Á tak to bude zřejmě Slepej Sergeš, no, vítáme vás pane!", spustil Astórius. "Táhněte mizerové, táhněte bando, slyším vaše nečisté hlasy, slyším lomozy vašich zbraní, táhněte!", na to v jaké situaci byl se stařík netvářil dvakrát zlomeně. Mezitím se Mugzaš odebral dovnitř. "Heleďte se dědo, když nám všechno pěkně řeknete, tak vás třeba pustíme", zkusil to Dergan po dobrém. "Nic vám neřeknu, sem jenom slepý stařec, tak si mě klidně zabte, mě je to jedno". "To taky klidně udělat!", pokusil se Lynhaard o zastrašení. Mezitím se vrátil Mugzaš s truhličkou, která obsahovala účetní knihy a několik tisíc ve zlatě. Moudřejší družina se pustila do studování, Ěnnil šel pro koně, které družina nechala na druhé straně dolu, kudy Numští dovnitř vlezli. Slepej Segreš byl nekompromisně svázán. Když se vrátil Ěnnil s koňmi oznámil družině, že ji opouští a vrací se domů. Zřejmě dostal strach. Připojil se k němu i trpaslík Tathar. Nikdo se je nepokoušel příliš zastavit.

Z účetních knih vyplynula důležitá informace. Poslední dodávka "bahna" opustila překladiště před dvěma dny a směřovala na severovýchod do místa, které bylo v knize pojmenováno "U mohyly". Stařík nakonec změkl a prozradil družině, kde se má ono místo nalézat. Ke cti Nurnských je třeba říci, že jej nechali na živu. Zbytek družiny nasedl na koně o rozhodl se stíhat vůz ze zásilkou "bahna". Poslední jel Alwynn, který táhl mrtvolu Plimskra.

Krajinou se kodrcal veliký vůz, tážený šesti koňmi. Na kozlíku seděl zarostlý muž, vedle něj ještě jeden z kuší. Nejpodivnější na voze byla otočná střílna s šípometem obsluhovaná kudůkem. Okolo vozu jelo pět jezdců na černých koních. V čele jel jezdec celý v černém, nejnapadnější na něm bylo jeho levé oko, které měl o dobrý coul níže

nežli druhé oko. Zahojená jizva se mu táhla přes celý obličej a mizela v železném krunýři jeho brnění. "Je to dneska dobrá cesta, za dva dny budeme U mohyly, pak se vožerem a budeme mít pár dní voraz, že jo Kosáku?". "Jo, už se na to taky těším, už mám po těch šesti dnech v sedle zadek jako houzev, jenom jestli nás Černej pes nebude zase buzerovat s nákou jinou práci, Orlegu!". Dva zadní jezdci se spolu tiše dohadovali. Náhle začal kudůk ve věži křičet: "Za náma sou náky jezdci!". Velitel v černém se zarazil a podíval se směrem, kterým ukazoval kudůk. Skupinka jezdců skutečně směřovala tryskem k vozu. Numští konečně dohnali vůz a teď se všichni vrhli neuspořádaně do boje. V čele se řítíl Lynhaard, mával mečem a šileně řval. Ostatní za ním. "Dva vlevo, dva vpravo! Vůz at' jede co nejrychleji k Mohyle!", začal udělovat rozkazy Černý pes a vydal se proti Nurnským. Ostatní zatím šáli luky a s podivuhodnou přesností začali Nurnské ostřelovat. Objevila se ošklivá zranění, ale většina šípů se odrazila ob brnění. Řvoucí Lynhaard zrazil jedinou ranou Černého psa k zemi, nechal ho ležet a jel za vozem. Srazili se i ostatní. Jednoho dostal Astórius bleskem, dalšího ubil mečem a kopyty koně Dergan, Tanris protal dalšímu hrdlo šípem a posledního dostal Mugzaš, ranou z kuše sse boje zúčastnil i Alwynn. Lynhaard se blížil k vozu, který se tryskem řítíl po prašné cestě. Kudůk na voze zoufale nabíjel šípomet. Jednou ranou minul, druhá probodla krollovi stehno. Ten však nevnímal bolest, projel kolem vozu a prudkou ranou řal přednímu koni po noze. Zvíře se za plného trysku zřítilo k zemi a strhlo s sebou i ostatní. Ozval se skřípot, lámání končetin a zběsilý ryk. Oblak kouře zahlíl kácející se vůz. Kočí i s pomocníkem vyletěli z kozlíku, střelec sebou mlátil ve střelně o stěny. Kroll seskočil z koně a mečem dobíjel raněné a vstávající. Krev tekla. Ostatní družiníci zatím obklopili Černého psa, který vstal ze země a srdnatě se bil řemdihem. Dergana srazil z koně a nebýt obou kouzelníků, kteří v sobě našli poslední sílu a kouzly Černého psa nezabili, mohlo to být s barbařím válečníkem vážné. Pak se všichni rozjeli na pomoc vůdci Lynhaardovi. Zůstavl pouze Mugzaš, který mrtvolu rychle prohledal, stáhl jí z ruky masivní prsten s drahokamem, stáhl černé brnění, dokonce i boty zdobené kančími kly se kouzelníkovi zalíbili a nakonec sebral i zbraň, trofejní řemdi. Onedlouho se u něj však objevil i Tanris. "Cos, našel, dělej,

neprokázalo, ale lidé věděli své. Nikdo ho neměl rád. Pouze jeho uřvaný bratr Tanris ho občas navštěvoval. Z vypočítaných důvodů, samozřejmě. Ačkoli většinu dne strávil Herbert v temné místnosti v zadní části svého domu, čas od času si musel, chtěl nechtěl, vyprat své svršky a právě toho využíval jeho bratr. Herbert, který moc dobře věděl, že jej nikdo nemá rád se alespoň snažil získat si svého bratra tím, že mu pral jeho špinavé prádlo. Po vesnici se sice povídalo, že se za zdi jeho domu odehrávají i jiné morálku pobuřující věci, ale to nikdo nikdy nedokázal. Herbert došel do lokálu. "Ts, Jeremy, máš?!", "Jo, ale bylo to dražší než sem čekal", hostinský Jeremiáš Čipera šáhl pod pult a vyňal malou kranič, převázanou motouzem. "Nevadí. Dej to sem, peníze dostaneš koncem měsíce". Herbert popadl krabici, strčil si ji pod plášť, kopl do sebe nabízenou kořalku a opět šouravým pohybem opustil nálevnu. Nestál o to, aby ho někdo viděl.

Když přišel domů, pečlivě zavřel dveře na petlici, poručil havranovi, aby hlídal a odešel do svého zamilovaného pokoje. Opatrně vyňal krabičku a rozbalil ji. "Jo, jo, jo. To je přesně vono", několik lahvíček odstavil hned stranou. Většinou obsahovaly takové obyčejné ingredience jako byl čistý alkohol na dezinfekci, ale ostatní začal vybalovat pomalu a s láskou. Postupně se mu na stole objevilo: šest svíc z velice kvalitního assuánského vosku, malá lebka z podivného zvířete, které Herbert identifikoval jako grysslenského molorda, svazek pergamenů, lahvíčku krve z mortalských krys a ještě další, všemšes nechutné medikamenty. Herbert postupně všechno vyrovňal na pečlivě srovnané police. Veškeré novoty se postupně navršily vedle sklenic s mloky, žábami, nenarozenými potkaními mláďaty, vedle svazků mnoha bylin a dalšího. Ano, tahle strana pokoje patřila těmto věcem. Na druhé straně stál malý oltář s několika lebkami, bezpochyby Herbertových obětí a police s několika knihami, na kterých vyražené runy samy o sobě naháněly strach, podlaha byla pokapána vskem a na několika místech byly namrtny krvavé zvířecí chlupy, zcela určitě následek pokusů temného Herberta. Celou místnost doplňoval již pouze starý vypelichaný ušák s opěrkou na nohy. To bylo hnízdo Herberta, kouzelníka u něhož špatná a temná pověst byla rozhodně větší, než jeho skutečné umění. Od té doby co se podílel na vraždě krolla Jacoba, bezpochyby nejslavnějšího družiníka Nurnské

družiny, se Herbert stáhl do svého domu a na výpravy s družinou se nikdy již nevydal a raději se ve svém zatuchlém příbytku věnoval pokusům s černou magií.

Po Nurnském rynku přicházela vysoká postava. Nedočkavému čtenáři můžeme prozradit, že se jednalo o chodce Trema Oldevůka. Chodec si pohvizdoval nějakou oplzlou písničku a s rukama v kapsách se rozhlížel po okolí. "Ach jo, to je život zase musím chodit po svých, v žaludku mi kručí a po Nurnskejch nikde ani stopa", dodal si pro sebe po chvíli, když vkročil do postranní uličky. Jeho stav byl dosti zbědovaný, u pasu se mu houpal obyčejný meč a luk, který měl pověšený přes rameno by také potřeboval vyměnit. "Hej, osobo, kde tady najdu Nurnský?!", zahulákal Trem na právě procházející postarší ženu s dítětem. "Ech, to tedy nevím, pane. To je náky pítí?". "Trhni si haksnou, bábo!", slušně odpověděl bezpochyby dobře vychovaný chodec. O Nurnských se dozvěděl při jedné pitce v hospodě U praseta a protože peněz nemaje, rozhodl se ucházet u nich o účást na nějaké výpravě. Ten opilec povídal, že berou každého, jenom trochu slušného hrdlořeza. Tak a teď tady již druhý den brousí po městě a hledá Nurnskou družinu. Nakonec se však na Oldevůka usmálo štěstí. Někáký voják mu ukázal cestu do Liscannoru.

"Jo, jenomže bez koně se tam ukázat nemůžu, musím si nákyho vopatřit", pomyslel si Trem Oldevůk, který měl občas velmi naivní a jednodušší představy o životě. Rozhodl se, že počká na soumrak a pak prostě nějakého ukradne místnímu handlíři. Jak si řekl tak i udělal. Pozdě v noci skutečně přešel ohradu místních stájí. Obrátným pohybem pravé ruky odvázal pěkného vraníka, přičemž levačku mu držel na tlamě. Počínal si jako zkušený zloděj koní. Již koně prováděl brankou, když tu se náhle ozval křik. "Hej, co to tam děláš, zloději!". Z blízké budky se vyloupala rozčuchaná postava místního hlídače a rozeběhla se k Oldevůkovi. "Sakra, zaklel chodec a tasil. Hlídač se zarazil a začal křičet. "Drž hubu, prase!", s těmito slovy vrazil Oldevůk nebožákovi meč do hrdla. Ozvalo se slabé zachrčení a na zemi se začala tvořit tmavá kaluž. Oldevůk otevřel branku, vsedl na koně bez sedla a popohnal jej k trysku. Okolo se otevřelo několik oken, ale měščíci halapartníci dorazili na místo příliš pozdě, aby dopadli troufalého vraha.

Zločinec Oldevůk počkal až do rána v jedné ztichlé přístavní

to nemá cenu řešit, my sme se s váma přišli dohodnout, jak se Karakúm pomstít, protože dobře víme, že se s nima nemáte rádi a ve dvou se to lépe táhne, že ano", uklidňoval situaci Dergan. "Konečně rozumný slovo, sedněte si", Legerd se pomalu uklidnil a Nurnští přijali nabízené místo. "Tak podívejte se něco vám povím. Ta truhlička, kterou jste vezli obsahovala pravděpodobně velice cenné ingedience, které Karakové potřebují pro své nekromantské pokusy. Ostatně v nekromancii je jejich hlavní síla. Kdyby ji neovládali, tak jsme je již dávno porazili. Proto jsme chtěli, aby jste tu truhličku předali nám. Pomocí našeho špeha jsme zjistili o co se jedná. Nicméně jsme získali ještě jednu informaci. Na okraji Monghyru je starý zlatý důl, dávno se v něm již netěží. Již před lety jej však z obsadili Karakové, to jsme dříve nevěděli a podle nám dostupných informací, narazili někde v hlubinách na něco z čeho čerpají energii pro jejich pokusy. Jistě jste se přitom když vás přepadli setkali s jejich válečníky, kteří určitě nejsou z masa a kostí jako normální smrtelníci...", Legerd se na chvíli odmlčel. Pauza byla vyplněna tichem a Tanrisovým pšoukem. "Tahleta stvoření se obtížně porážejí a právě v té zásilce bylo něco, alespoň podle našich informací, co by Karakům umožnilo energii z dolu ještě mnohem více využít k jejich nekromancii, to je všechno a i když se události momentálně vyvíjejí v náš neprospěch je možné ledacos zachránit. Informace o bývalém zlatém dolu je pro nás cenná, velmi cenná a když už ste to takhle zbabrali a dali tu truhlici Karakům, můžete si ještě stále vydělat když zničíte ten důl. Tak co?". "My nic nezbabrali, prostě nabídli víc a pak nás vokradli, to vy konec konců taky", Astórius se naštval. Padlo několik tvrdších slov z obou stran, ale nakonec došlo k dohodě. Nurnští dostali jako zálohu dvacet tisíc ve zlatě (nutno podotknout, že ryzost zlata byla okamžitě důkladně prozkoumána) a slib, že dalších dvacet tisíc dostanou po zničení dolu. "Tak a kvapem na ten důl", křikl vůdce a Nurnští vyšli ven a nechali se přepravit na pevninu. Ve vesnici ještě dokopili zásoby a Astórius se nechal zlákat ke koupi koně. Kůň byl velice drahý, stál celé tři tisícovky, ale vypadal nádherně, takový se jen tak nevidí, však na něj byl také kouzelník náležitě pyšný.

Také je potřebné podotknout, že družina ve vesnici nabrala dva nové členy, ale jejich přínos byl nulový a tak se o nich již nebudeme mnoho zmiňovat. Jednalo se o kudůka Krostu,

nenápadného ale srdečného společníka, vyzbrojeného obrovskou kuší a trpaslíka Tathara, nemluvného tvora, který očividně nevěděl co ho čeká.

Podle mapy, kterou dostali jim cesta k dolu trvalo pouze čtyři dny, nebylo příliš těžké jej nalézt. Karakové si asi byli příliš jisti, že nikoho nenapadne se o vytěžený důl zajímat. Vypadal pustě a vchod byl částečně zavalen. Družina se postavila do bojového seskupení, vpředu Lynhaard a Dergan, hned za nimi kouzelník Astórius a střelec Tanris, za nimi zbytek. Důl nesl všechny stopy rychlého opuštění. Druzi pomalu procházeli dolem a hledali nějaké stopy živých tvorů. Nakonec se dostali k primitivní spouštěcí kleci a klesli do spodních pater. Louče a lucerny ozařovaly nevlidné a vlhké podzemní prostory. Náhle se z jedné zákruhy ozval šramot a na družinu se sneslo několik krátkých šípů. Lynhaard, tak málem přišel o oko. Vzápětí se většina družiny vrhla do boje. Půtka netrvala dlouho. Ukázalo se, že se jedná a tlupu skřetů, která nemohla zkušeným dobrodruhům činit vážnější potíže. Ukázalo se však, že skřeti byli dobře organizovaní, zásobárny byly plné a našly se i používané kutací nástroje, prázdné bedny apod. Ze všeho nejdůležitější však bylo chycení zajatce. Postaral se o to Plimskr a Alwynn, kteří svázali jednoho omráčeného skřeta. "Hola, hola, mistře, teď ho rozpáreme", Alwynn se obrátil na svůj idol. "Ne, pěkně ho vylechneme a když mu ta jeho hnusná kušna pojede pomalu, tak mu pomůžeme", utišil svého žáka Plimskr. "Jo, držela teď ty a ty hlídka a my kolem, jak tudle stojím ho vylechnout", rozhodl nakonec vůdce kroll. Následoval obvyklý výslech. Svázání nebohého zajatce, následné přivedení oběti k vědomí, přehlídka nožů, mečů, pochodní a oleje a dalších mučících nástrojů, výpověď oběti a její následná likvidace. "Takže, to můžeme shrnout. Ta skřetů banda tady podle těch skřetů tohodle prda", kopl Astórius do mrtvolky bývalého zajatce, "těžila náky bahno, to dávala do sudů a nosila na povrh, tam má snad bejt náká bouda, tu hlídá několik lidí, jeden je tam furt, říkáj mu Slepěj Sergeš a nákej jinej chlap Černeš pes, si ty sudy jednou za měsíc vodváží, kam to ten blb nevěděl". "Jo, já bych šla se podívat dolu, kde má bejt to bahno, prohlídlo si to tam pořádně a potom bysmejc mohli rozbít tlamu těm nahoře v tý budka a zjistit, kam to vozit", kroll Lynhaard tak oznámil další činnost družiny a nikdo nic nenamítal. Pelechy

peníze zakopal. Že prý je nebude potřebovat. Ano, málem bych zapomněl ještě na jednoho válečníka. Byl jím starý známý Ěnmil, ale ten mnoho úcty mezi ostatními nepobral. Další důležitou složkou v družině tvořili kouzelníci. Již zkušenějšího Astoria, který o sobě rád prohlašoval, že je mistr bílé magie, doplňoval naopak černočerný a temným silám oddaný Mugzaš Necromancer, se kterým nechtěl mít Astorius nic společného, ale spíše se jednalo o pózu, neboť chtěl nechtět nikdo nemohl Mugzašovi nikdy vyčítat, že by nechtěl pomoci družině. Důležitým členem družiny byl i hraničář Tanris, který dovedl poskytovat první pomoc a tudíž byl, zvláště po boji, dosti těžko nahraditelný. Na druhou stranu je třeba říci, že to byl nenapravitelný chmaták a co nebylo zakopáno dvacet sáhů pod zemí nebo nebylo aspoň pět mil mimo něj, tak všechno ukradl. Zkušenějším, ale o to více neschopným chodcem byl Trem Oldevúk, zloděj a vrah. Ten již sice něco prý v životě zažil, ale jeho činy to moc nedokazovaly. Pěkně si jel na ukradeném koni a bylo mu to srdečně jedno. Skupinu doplňoval věčně opilý a věčně usměvavý hobit Krull Tichošlápek, potulný alchymista z Mortallu. Jeho věčné šklebení se a smání se mu udělalo na obličeji zajímavou grimasu.

Nurnští dorazili včas. O jejich koně bylo bleskově postaráno a dobrodruzi vešli do luxusního hostince U korbele červenýho. "Následujte mě do salónku, jste očekávání, prosím tudy", ujal se družiníků uniformovaný číšník. "Hvííí, tady je to dobrý, kruci", zvolal Krull. "Jó, to bude žrádlo", přidal se Tanris a poškrábal se na zadku. Číšník je mezitím zavedl na místo. U stolu sedělo pět mužů. Jižan Astren mezi nimi nebyl. Naopak celá pětice nesla typické znaky a rysy lidí žijících na východě. Nepochybným vůdcem tohoto společenstva byl vysoký muž s tváří poznamenanou neštovicemi. Oblečen byl do pohodlných cestovních šatů a u pasu se mu houpala tenká dýka. Podle východního zvyku byl nadbytečně ověšen bezpochyby cennými šperky. "Bledor, těší mě, že vás poznávám", napřáhl ruku směrem k Nurnským. "Lynhaard z Rugornu", chopil se nabízené pravice kroll a mohutně ji stiskl. "Jau, posad'te se. Rád bych s vámi projednal nějaké důležité věci", sykl východňan a ukázal na volná místa. Všichni se posadili. Ostatní čtyři muži, patřící k Bledorovi, očividně tvořili jeho ochranku, neboť jejich příliš volné oděvy jasně ukazovaly, že pod nimi normálně schovávají pancíře, se do hovoru

nezapojovali. Okamžitě bylo doneseno víno a předkrm. Všechno výtečně chuti. "Teda já ti povím Ěnmile, to muselo stát majlant", naklonil se Krull k válečníkovi. "Hm, určitě maj skupinovou slevu", nachomýtl se do rozhovoru Tanris a nahlas si krknul. "Pardon".

Pozornějším členům družiny, zejména Páinovi, Lynhaardovi a Astoriovi, mezitím Bledor začal vysvětlovat, proč je sem pozval.

"Jedná se o poměrně delikátní záležitost. Potřebuji od vás přepravu jistě malé zasilky na úpatí Kohimského pohoří v Monghyru. Z jistých důvodů nemohu zasilku přepravit sám. Proto si najímám vás. Je to bezbečnější". "Tak pozor, eště ste si nás nenajal. Mluvte ztručně a jasně. Co to je, kolik za to a kde je Kohimské pohoří?", přerušil jej trpaslík Páin, který má rád ve věcech jasno. "A promiňte, zvěsti o vás nelhaly. Takže to zkrátíme. Zásilka je tato malá truhlička, jak vidíte je zapečetěná, do ní v žádném případě nepolezete, to se snadno pozná", vyndal Bledor malou truhličku z drahého dřeva, opásanou železnými pruhy, "Kohimské pohoří se nalézá zhruba uprostřed Monghyrských plání. Monghyr se nalézá za Karwellem a Lismorrem. Po překročení hranic musíte přes most na řece Lyarpull, a pak přes pralesní pásmo, hned potom budete v Monghyru, mapa je tady. Na cestě se nebudete s nikým bavit, nebezpečí by vám nemělo hrozit nikde, snad pouze cesta pralesem může být nebezpečná, cesta v něm je hodně zpustlá. Zasilku předáte ve vesnici Tezpur, která leží na hlavní cestě u úpatí Kohimského pohoří. Tam ji předáte muži jménem Olchored. Za to všechno dostanete teď hned 15 000 a po doručení truhličky od Olchoreda dalších 35 000 zlatých ve špercích, stačí?". "No to být jasné a stručná řeč, to se mi líbit", pokýval hlavou starosta Liscannoru. "Moment, ještě než si plácnem, politická situace v Karwellu, he?", zeptal se Páin. "Pokud vím válka občanská válka již skončila částečným úspěchem povstalců, kteří byli podporováni Lismorrem. Průjezd by vám neně činit potíže. Mýtné a průjezdné hravě zvládnete, ujednáno?". "No tak jo, plácáme si na to a tu zálohu prosíme hned", ozval se Astórius, když se předtím rozhlédl po ostatních. Bledor položil na stůl naditý váček. Po přepočítání a získání ještě několika nezbytných informací na cestu se všichni dali do jídla. Bylo výtečné. Tanris si vzpoměl za co, že to tenkrát Landaff platil hršíšné peníze a zvolal. "Hola, číšníče, přihraj mi sem jedno Mallikornské červené,

hor. Nemůžete zabloudit. Mým pánům na té zásilce co vezete velice záleží. Její předání i předání peněz pro vás by se tak zkrátilo na dva dny. K vzájemnému předání by tedy došlo v bývalém Slavičím chrámu. Dnes jsou to již jen ruiny, ale to místo je dobře chráněno, proti případnému útoku Sleroků. Nebojte se vaše peníze dostanete v plné výši". "Nó, to je vážně dobrý, tohleto. To se jako budem vláčet do nějakého kopce", začal protestovat Tanris, ale ostatní nakonec s podmínkami souhlasili. "Jestli chcete, dám vám jako doprovod deset mých mužů", nabídl Gereg, ale byl odmítnut.

Druhý den ráno Numští vyrazili. Cesta byla nyní začala ztrácet na šířce a objevovalo se ní čím dál tím více děr a kamení. Brzy se začala vinout podél řeky, která tekla odněkud z výšin. Krajina se taktéž změnila, porost byl stále méně hustý, přibývalo pichlavých křovisek a jehličnanů. Tu a tam Numští minuli malou osadu, kde místní obyvatelé, převážně kudůci, pěstovali na malých políčkách trochu obilí, čočky a zeleniny. Děti pásly převážně kozy. Byl to chudý kraj. Numským to ale nevadilo, ti si jeli pro své těžce zasloužené peníze. Nyní jel vpředu vždy někdo jako průzkumník. Po dvou dnech se družina zastavila. V malém údolí byly vidět trosky chrámu. U nich tábořila skupina lidí.

"Sesedat, to být voní", kroll se jako první spustil na zem. Ostatní jej následovali. Vedouce koně za uzdy se blížili ruinám. Byli očekávání. V ústretu jim vyšel muž, který napadal na jednu nohu, oblečen byl v přepychový černý kabátec, který se blyštěl zlatem. Doprovázela jej skupina čtyř krollů, zakutých do železa, kteří svírali ohromné meče. Ochranka. "Vítejte, jste očekávání, pojdte za mnou, jmenuji se Bargath z Karaku a jsem bratr Bledorův, který si vás najal. Jistě po té namáhavé cestě přijmete malé občerstvení". "Jo, já bych žral i vejkalý", zaburácel Tanris, ale Lynhaard byl opatrnější. "A proč my muset jít do toho svatyně, dyť to bejt jenom poválený šutry, vy nám dát peníze na hromada a my vám tu truhlička a vyřízeno". "Musím si prověřit zdali jste přivezli opravdu to co vám bylo předáno a také tam mám pro vás peníze, nevím čeho se bojíte", Bledor mluvil přesvědčivě. Z bývalého chrámu stály již jen široké obvodové zdi, bývalé slopové bylo většinou povalené na zem, celé prostranství bylo odkryté a zarostlé travou. Nedaleko tábořilo ještě asi deset vojáků. Jinak nikde nic. Numští nakonec souhlasili a jdou za

Bargathem. Vstupují do trosek. Na jednom místě je provizorní stůl a na něm stojí truhla. "Vaše peníze", ukazuje na ní Bargath a předává ji Numským. Ti ji hned otevírají. V jejích útrokách je hrst drahých kamennů, které svojí hodnotou odpovídají smluvené ceně. "V pořádku? A teď mi vydejte zásilku!". "Jo tady je", Páin přináší požadované. Bargath kontroluje pečete a pak i obsah, vše se zdá být v pořádku..., náhle Bargath něco zamumlal a jeho tělo se začíná Numským mlžít před očima. Krollové se kolem něj seskupují, ostatní vojáci také vyběhají. Něco není v pořádku. Numští kolem sebe zmateně koukají, zkušenější tasí zbraně. Nejhorší však teprve nastává. Tlusté zdi, které jako jedině zbyly z původního chrámu se hrouť a všude kolem družiny se objevují podivné bytosti. Všechny jsou v brnění, mají meče, ale jejich pohled je slepý a nepřítomný. Nemrtví. Zdá se, že je všechny ovládá Bargoth. Numští se šikují k obraně. "Složte zbraně a vraťte peníze co jste dostali, už vás nepotřebujeme, svůj úkol jste splnili!", rozkazuje Bargoth, krytý kouzlem. Aby podpořil své tvrzení, vylétá náhle několik blesků z mečů podivných bojovníků a některé z nich zraňují některé dobrodruhy. Několik okamžiků trvá nežli Lynhaard vydává příkaz k odevzdání drahokamů, je mu jasné, že nyní nemají šanci. Numští reptají, nejsou zvyklí pracovat zadarmo. "Che, a teď táhněte odkud jste přišli, nebo vás pobijem, peníze si můžete vzít třeba u Sleroků!", šklebí se Bargath. Numská družina ustupuje. "To jim nedarujem", mumlá si Páin. Bargath se svým doprovodem kontroluje situaci, čeká a pak i se svým temným doprovodem ujíždí nahoru po cestě do hor. Astorius zneviditelnuje svého havrana a posílá ho za nimi. Havran mu hlásí všechny pohyby nepřátel i zároveň mu popisuje okolí. Náhle je spojený kouzelníka a jeho služebníka přerušeno. "Zabili mi havrana, to je jasný", oznamuje smutně kouzelník. "Ale dyť byl neviditelný", namítá Mugzaš, taktéž kouzelník. "Tak ho asi vodhalil ten chlap, vsadím se, že to byl nějaký mág, nebo čaroděj, nebo co já vím". Dochází k poradě. Je rozhodnuto pokusit se pronásledovat zloděje a podvodníky v okamžiku, kdy padne šero.

Tma padá v horách rychle. Numští se dělí na dvě skupiny. Údemou a podpůrnou. Tu první tvoří Lynhaard, Páin, Dergan, Astorius a Mugzaš. Tu druhou pak Ěnmil, Plimskr a Alwynn. Sirion hlídá koně. První pětice postupuje velice rychle. Druhá se díky spekulacím a strachu,

3. Bílá ruka

V této kapitole na chvíli opustíme Nurnské a podíváme se na vznik jedné organizace. Vnímavý čtenář se tak dozví, kterák to bylo s Bílou rukou a kterák se Velký Alwynn zakalil a nakalil.

Kdesi v Karwellu na stavbě nového domu pro jakéhosi zbohatlíka... "Hej chlapi, neflákejte se mi tady, nebo to všechno prasknu", rozlehl se pištivý hlas malého tloušťíka, který měl modré oči a vlasy barvy slámy. Byl to člověk, na této stavbě dělal mistra a měl na starosti asi deset dělníků nejrůznějších ras. Všichni se dali neochotně do díla. Někteří stavěli další nosnou zeď, dva přitěsávali trámy, další nosili materiál. Malý tlust'och míchal maltu. "Hele, ty neschopo, jak sem tě to učil, míchej pravidelně, aby tam nebyly žmolky, to je strašný, takový lemro sem snad nikdy neviděl", obořil se na něho jeden z trpaslíků a pokračoval "Jestli to nebude pořádně, tak nás ten blbec vopravdu napráská a my si nevyděláme vůbec nic". "Prosím tě nech ho bejt, dyť je úplně nechopnej, já to udělám a ty běž radši zamýst támhle to svinstvo", přidal se do debaty hobit a vrazil tlust'ochovi do ruky smeták. Dodejme, že onen tlust'och se jmenoval Alwynn a byl to člověk. "Ano pane, ano pane", Alwynn se téměř uklonil a jal se zametat. Chvilí se nepořádně věnoval této podřadné činnosti, pak se rozhlédl a když viděl, že si ho nikdo nevšímá, zahodil koště a mazal za mistrem, za Plimskrem. Shodou okolností to byli jediní lidé na celé stavbě. Alwynn se k Plimskrovi přitočil. "Helejdě, pane mistr, támhle ten trpajzlík jeden mrňavej, vo vás řek, že ste blbec". "Cože, ten mizera, já mu ukážu", rozčílil se mistr Plimskr a náhle mu svítilo v očích. "Hele, Alwynne, všechno co vo mě kdo řekne, tak mi to povíš, tady máš stříbrňák a tady eště jeden a skoč mi pro pivo, zbytek dne máš volno". "Teda pane mistr, to já rád udělám, já je totiž všechny nesnáším, ty pitomý trpaslíky, zaprdlý hobity, přerostlý krolly, jo a taky ty ksichty s černejsma držkama, podle mě sou totiž méněcený, je to pövl a sou to mutanti!", začal si Alwynn vylévat své bolavé srdce. A že si měl co vylévat, celý život nic neuměl, pracoval vždy jako pomocná síla, všichni se mu smáli. Jediné co dobře umlě bylo lhát a vytahovat se, do té doby nežli mu na to každý přišel.

Plimskr byl jiný. Uměl organizovat a manipulovat ostatní vždy tak, aby to vypadalo, že

nejvíce práce odvedl on. Měl dar řečnění. Když teď pozoroval Alwynna, jak mu ochotně běží pro pivo, zamyslel se. Už dlouho přemýšlel, že be se chtěl stát vůdcem nějaké organizace, společenstva, nebo něco na ten způsob. Bylo mu celkem jedno, jaké myšlenky a ideje bude šířit. Prostě chtěl být vůdce. S myšlenkou založení organizace, která bude hlásat čistotu lidské rasy se ještě nezabýval, ale když tak poslouchal Alwynna náhle mu svítilo. Ano to je ono. Blbců, kteří neměli rádi jiné rasy bylo všude dost. Stačí jich pár sehnat a dát jim myšlenku a věst je. A z toho se dá docela dobře žít a výhýbat se práci. A Alwynn bude jeho první člen. Jo, ještě si s ním musí promluvit.

Alwynn se vracel s korbelem. "Hele hňupe, dej mi napít!", zahulákal na něj jeden z dělníků. "To je pro pane mistra a neříkej mi hňupe, sem velkéj!", odpověděl mu Alwynn a raději zrychlil krok. "Dobře, dobře jsi to vykonal, jsi dobrý člověk a schopný. Myslím, že jistě zvládneš i náročnější úkoly". Alwynn se málem rozbrečel. "Kurva mistře, to ste řek hezky, fakt, nechcete eště pivo?", Alwynn si utřel slzu a nudli u nosu. "Teď není čas na chlást, čeká nás velká práce, ty a já budeme slavný, chceš mi pomáhat?". "To teda chci!", podíval se Alwynn na Plimskra dojatě. "Založíme organizaci na záchranu lidské rasy před těmi, jak jsi to správně řek... mutanty". "Jasně mistře, to je vono, budeme mít méno, sídlo, pochodový písneč, buben, písťaly, heslo, vlajku, tajný znamení a... a zbraně a taky pochodně a uniformy a... a kurva, vy budete vůdce, velkéj Plimskr, to bude krása...", Alwynn se očividně rozpovídal. "A ty budeš velkéj Alwynn!, skočil mu do řeči Plimskr, který dobře věděl, kdy má co říci. "Velkej, velkéj Alwynn... kurva, já sem velkéj Alwynn. Budu velet a smetu všechny pronárody ze světa, a... a taky ty co mi ubli...ubližovali", v Alwynnově oku se objevily slzy, vzápětí začal škytat, aby se posléze rozbrečel úplně. "Neřvi, musíš bejt tvrděj, všichni musíme bejt tvrdý, tumáš a pij!", okřikl ho Plimskr a podal mu džbáněk. Alwynn ještě několikrát škytl a pak vypil džbáněk do dna. Poprvé v životě, hlava se mu zatočila a on se zřítíl na zem. "No vypadá to, že o další pití se budu muset postarat sám, tenhle věrnej blbec toho má dost", Plimskr se postavil, utáhl si opasek a vyšel ze dveří. Venku již byla tma. Plimskr o něco zakopl, byla to kád' s vápnem. "Taky to mohli dát jinak, pacholci, budu je muset ráno srovnat",

nikdy o nic jiného nežli o vlastní prospěch a pohodlí a Alwynn byl zakomplexovaný ubožák, který si potřeboval alespoň trochu napravit své pošramocené sebevědomí. Elf, který se jmenoval Sirion se k nim přidal náhodou. Byla to taková bezelstná naivní duše, který byl rád, že není sám. Ostatní dva ho bezostyšně využívali. Konec konců byl to elf a oni přece byli lidé. Podivné společenstvo se dalo dohromady před několika málo dny. Plimskr s Alwynnem opustili Karwell a vydali se na východ. Siriona nabrali v nějaké putyce, dalo by se říci, že se jim vnutil. Aspoň jim měl kdo posluhovat. Plimskr rozhodl, že půjdou na východ verbovat lidi do Bílé ruky. Po celou dobu kolem něj Alwynn poskakoval jako věrný psík. A v tomto stavu je potkali Numští.

"Mistře, kurva, mistře! Vzbud'te se, jede k nám nějaká banda mutantů. Je tam polovobr, ty mrňavý skřetici a eště další mrzáci, kerý nám lidem nasahaj ani po paty!", Alwynnův řev se nesl provizorním ležením. "...ééé, co, co je", Plimskr se posadil, prohrábl si své slámové vlasy, otevřel pusu dokořán, čímž vypustil do okolí oblak smradu a pak se podíval směrem kam ukazoval Alwynn. Sirion se mezitím pokoušel rozdělat oheň. "Klid, Alwynne, uvidíme co jsou zač", mávl na nervózního Alwynna rukou Plimskr. "Rozbijem jim držky, né. Tedy vy byste moh, poňevadž ste velkem mistr Bílý ruky", Alwynn se přitom začal krýt za svým mistrem. "Podívej se, milý Alwynne", začal zešířoka rozkládat Plimskr (v duchu mu však Alwynn již začínal pěkně lézt krkem), já sice jsem velký mistr, samozřejmě, že kdybys chtěl, tak ty mutanty smetu do prachu jediným úderem svý bílý ruky, ale to by nebylo moudré, raději je využijem, dostaneme se s nima někam do velkýho města a tam začneme pořádně budovat naši organizaci, takže pro začátek se k nim budem chovat slušně, ale jinak máš pravdu sou to zkurvený mutanti". "Kurva, mistře vy ste tak chytřej, na to bych nepřišel, já bych jim rovnou začal rozbíjet ksichty...", víc toho říci nestačil, neboť zmíněná banda, kterou samozřejmě tvořili Numští dorazila až k nim.

"Co vy být zač", oslovil skupinu Lynhaard, vůdce Numských. Proběhla debata, kterou vedl ze strany Bělorukých Plimskr, jejím výsledkem bylo připojení Plimskra, Alwynna a elfa Siriona k Numským, jakožto náhrada za padlé a dezertéry. "Chovej se slušně, Alwynne, neboj náš den přijde", napomenul ještě Plimskr Alwynna. Ten

na důkaz toho že pochopil, hned přišel k Numským. "Nazdár, nazdár, vy ste řáký střízlivý, to je divný, chlastáme, chlastáme, dopijem a nejdem... víno, rum a děvky, tak cо vožerem si držky, néé", Alwynnovu chování vzbudilo u některých kladnou odezvu a hned byla domluvena pitka v první hospodě.

Hospodu však Numští dlouho nepotkali. Naopak stala se jiná věc. Během táboření v širé krajině, ještě za tmy, zjistil náhle Astorius, který měl zrovna hlídku, že jejich průvodce Kálek Pajdavec prohlédává jejich sedlové brašny. Astorius, jakožto moudrý muž, předstíral spánek a přitom sledoval co vlastně Kálek hledá. Brzy na to přišel. V okamžiku, kdy se Kálek probíral Painovým zavazadlem zajiskřili mu oči. Astoriovi okamžitě došlo co to ten mizera vlastně hledá. "Truhlička, naše zásilka? naše peníze, naše všechno...", to ti nedaruju", Astorius se pomalu zvedl, pomalu, téměř z rozkoši zamumlal zaklínadlo... Kálek se s truhličkou již sbíral ze země a chystal se prchnout do okolce tmy, která by jej skryla. "Fssst", vzduchem prolétl černý blesk a propálil Kálkovi díru do těla. Povedený průvodce se zhroutil k zemi. Teprve nyní Astorius vzbudil ostatní a celou událost jim barvitě popsal. "Počkejte neřvěte, to prase eště dechá", zahulákal na ostatní Tanris, který šel padlého Kálka prohlédat a případně okrást. "Lanem vobtočit, do kozelce a do huby mu něco nacpat", rozkázal vůdce Lynhaard. "Bude výslech, ale eště před tím bysme mu měli vošetřit to spálený maso, nebo nám při tom chcípne", třasklív Páin se v takových věcech vyznal. "Já ho léčit nebudu, je to zloděj a kradař", namítl Tanris, ale ostatní jej nakonec přemluvili. Kálek se probral. "Héééj, já du na něj, já se v tom vyznám, rozřežu mu haksny, vypíchám voči, vytahám z něj střeva a pak ho..., pak ho, ále třeba pobleju", hmul se na zajatce Alwynn. Když však přišel k zajatci a uviděl spálenou ránu, zbledl a šel si stranou ulevit. Výslechu se nakonec ujala zkušenější část družiny. Výsledkem byla poněkud zmatená informace, že krádež si objednal přímo lisomvský panovník Sulisker. "Přece byste mi nic neudělali, dyť já sem jenom dělal svoji práci, pro peníze, já sem jako vy", prosil Kálek. Tato výmluva kupodivu slavila u Numských úspěch. "Mám nápad, řekl Astorius stranou ostatním, necháme ho v noci utýct a já ho budu neviditelně sledovat, tý historce vo Suliskerovi moc nevěřim". "Jo to je dobrý, navrhuju

to dopadlo. Nikdo snad nic neslyšel, nebo také možná nikdo nic slyšet nechtěl. Numští přeci jenom vypadali dost hrůzostrašně.

Zanedlouho se před družinou objevila řeka Lyarpull. Tak mohutnou řeku ještě nikdo z nich neviděl. Od jednoho břehu ke druhému měřila dobrých dvěstě sáhů. Cesta však na jejím břehu nekončila, pokračovala po bytelném mostě, který jistě musel stavět nějaký velmi zkušený stavitel a mraky dělníků (tady na východě možná i otroků). "Ták to být Poslední most a za tou byt ta země Monhyrská", oznámil kroll Lynhaard všem, kteří jej mohli slyšet, "Páin mít ty ten zásilek?". "Hm, jasně že mít ten zásilek", zašklebil se třpaslík a poklepal významně na jednu sedlovou brašnu, která ukrývala malou truhličku, zásilku od Bledora. "To je dobrá", odpověděl mu kroll a Numští vjeli na most. Kopyta klapala po velkých kamenných kvádrech, ze kterých byl most postaven.

Tenhle most, který byl již velmi starý, tvořil jedinou přístupovou cestu ze západu do Monghyru, pakliže jste ovšem nechtěli plavat. Monhyrská hranice nebyla nijak hlídána, alespoň ne nějakou státní mocí, právě proto se tady usídlila banda krollů pod vedením jednookého Gruše. Měli tu celkem snadné živobytí. Most sice nebyl mnoho používán, ale pakliže zde zrovna nejela větší skupina profesionálních vojáků, byla každá kořist jistá. Nurišti byli již skoro na konci mostu, když tu náhle jim cestu zahradila Grušova banda. Tlupa špinavých a otrhaných krollů, která páchla zrovna tak jako řinčela zbraněmi. "Navalit vy sem vše zlato na jeden hromada tutam", zařval Gruš a ostatní krollové spustili povyk. Kořist se zdála jistá. Proti Numským stálo přes dva tucty buranů, kteří měli na svědomí již mnoho nevinných životů. Ale na druhou stranu řečeno to Numští také. Páin se podíval na Lynhaarda a ten kývl hlavou. A Páin vyrazil na koni kupředu. Jeho meč se zaleskl na slunci a první kroll byl bez hlavy. Dergan s Lynhaardem přispěchali třpaslíkovi na konec. Začala řežba. Krollové se vrhli s řevem kupředu a některým se podařilo proniknout zkrze tři borce. Jeden se vrhl na Dob Hara a vrazil mu meč do břicha. Vyvalila se zpěněná krev. Kdyby si hloupý Dob Har za vypůjčené peníze koupil brnění asi by tu ránu přežil, ale ten je raději zakopal na neznámém místě. Takže se teď svezl k zemi, zakoulel očima a bylo po něm. Páin mezitím zabil nejéně tři další nepřátele a byl očividně ve svém

živlu. Také kolem Lynhaarda se válelo několik mrtvol a jeden kroll se plazil pryč s useknutou rukou. Pak se však náhle jednomu krollovi podařilo dostat se Lynhaardovi do zad a ostnitým kyjem mu prorazit železný plát, který mu kryl záda. Vzápětí byl sice zlikvidován Derganem, ale Lynhaard se povážlivě zapotácel. Naštěstí pro Numské se právě v ten okamžik podařilo Tanrisovi, Krullovi a Trem Oldevůkovi za kouzelnické pomoci Astoria a Mugzaše zacelit díru po Dob Harovi a zabít několik útočníků, jejichž hlavní nevýhoda byla v tom, že na sobě měli pouze kožené a páchnoucí hadry, nikoli brnění. Lynhaard se mezitím vzpamatoval a vrazil svoji zbraň do dalšího nepřítele. Páin si systematicky prosekával cestu k naprátejskému veliteli. Gruš zpozoroval nebezpečí a otočil se k třpaslíkovi. Vyčkával a pak skočil kupředu, v ruce držel obrovitý kyj. To se ale přepočítal. Páin včas strhl koně a několika následovnými ranami rozsekal Gruše na hromadu zkrvaveného masa. Krollové začali ustupovat, chtěli utéci pryč z mostu, tam kde začínal nový les. Tanris jednomu prostřelil záda do dalšího zajelo několik blesků, které vyvolal Astorius. Snad jen dvěma tupcům se podařilo utéci. Ostatní byli zmasakrováni. Páin popohnal koně kupředu a zvolal na ostatní, že vidí nějaké stany. Ostatní se vrhli za ním a za chvíli již všichni rabovali skromné příbytky bandy, která tentokrát přecenila své síly. Numští důkladně pročesali i okolí, všechno cenné právem vítěze zabavili. "Tanris, ke mně", zařval Lynhaard. Tanris přišel. "Co chceš?". "Ranhoj mi to a ať to nebolí", rozkázal hraničáři vůdce a odkryl krvavou ránu na zádech. "Jo, tak to řekni pěkně správně. Řekni: "Prosím tě Tanrisi, ošetři mi svým odborným zásahem tu mojí hnusnou ránu na mých hnusných chlupatých zádech", přece to není tak těžký", poškleboval se Tanris, elf s duší barbara. Lynhaard se nejprve podíval na meč a pak mlčky nastavil záda. Tanris chtěl ještě chvíli těžit ze své momentální převahy, ale pak zmlkl a ránu Lynhaardovi odborně ošetřil. "Jé hele, ten blb Dob Har je mrtvej. No jo kdyby si koupil brnění., tak tady mohl být s náma, ale to von ne", oznámil všem Astorius, který obhlížel mezitím bojiště. "Hodit ho do vody, žádněj pohřeb, stejně von furt chodit dozadu a s nikdo nemluvit", rozkázal léčený vůdce a Páin mrtvého Dob Hara skopl do vody. Žbluňk, voda vystříkla a od té doby si na mrtvého nikdo nevzpoměl.

"Ták, a teď musíme dál, skrz tenhle

vzduchu a pták se vznáší ve vzdušných proudech. Převážná většina ptáků však využívá let veslovací, při kterém je hnací silou ptáka mohutná hrudní svalovina. Aby ptáci mohli létat, jsou jejich kosti duté, popřípadě prostoupené řídkou trámčitou tkání. Ptačí kostra je mnohem lehčí než kostra ostatních obratlovců a je úsporně a celistvě stavěná. Vcelku je však málo pohyblivá a nejpohyblivější částí je kromě končetin krk, který se skládá z různého počtu obratlů. K získávání potravy slouží ptákům zobák. Krom toho jím se mohou bránit, čistit si peří, stavět si hnízdo, nebo krmít mláďata. Tvar zobáků různých ptačích druhů je značně rozmanitý. Záleží to na potravě, již se jednotlivé druhy živí, a jak ji získávají. Doporučoval bych všem, aby si prohlédli vyobrazení různých druhů ptáků, které vyobrazil učený hraničář elf Halion a jeho celoživotní studie jsou doposud uloženy v nurnské knihovně. Popisuje tam i své poznatky o rozmnožování a péči o mláďata, které za dobu svého studia nasbíral. Zjistil, že většina ptáků tvoří páry a oba partneři pak společně pečují o potomstvo. Při vzájemném vyhledávání partnerů mají obvykle velký význam zasnubní hry, v nichž nejdůležitější úlohu přebírá zpravidla sameček, který dává nejrozličnějším způsobem najevo, že je připraven k páření. Samička se k němu připojí a založí spolu pár. Při zasnubních hrách se snaží sameček na sebe upozornit, zaujímá nápadné postoje, provádí zcela neobvyklé pohyby nebo létá nějakým zvláštním způsobem. Všechny projevy takového pozoruhodného jednání nazýváme tok a opět je pro všechny zájemce možné nahlédnout do spisů učeného Haliona, který pečlivě popisuje jak probíhá tok u jednotlivých druhů ptáků.

Nakonec bych se rád pozastavil u krkavcovitých ptáků. Při rozpoznávání jednotlivých krkavcovitých ptáků se často chybuje a tak jsou vrány, havrani a kavky občas navzájem zaměňovány. Tedy havran se liší od vrány a kavky tím, že nemá opeřený kořen zobáku. Jinak je havran celý černý s fialovým leskem. Narodil od vrány je havran převážně býložravý. Toto se vztahuje samozřejmě na obyčejné havrany.

Tyto řádky, které jste si právě přečetli, jsem napsal protože věřím, že k chybnému zařazení mého havrana jménem Rhui vás vedla především neznalost. Doufám, že Rhui je platným členem družiny a také že si každý uvědomil, že již na první výpravě nejednou družinu varoval, když se chtěla

vydat do neznámých míst nebo byla sledována, prozkoumal nebezpečná místa, pomáhal svým magickým uměním v bojích a to přímo, když sesílal blesky, nebo nepřímo, když uděloval rychlost družiníkům ve svízelné situaci a troufám si říci, že nebýt Rhuie, tak na minulé výpravě přišlo o život daleko více družiníků a cíle výpravy, totiž zavalení dolu, jsme vůbec nedosáhli. Doufám, že výroky pana Yalla o sežrání Rhuie či o rozklepávání zobáku kladivem jsou jen nezodpovědně vypuštěná slova poté, co požil více alkoholu, či měl nějaké nevysvětlitelné hnutí mysli. Pokud si ovšem někdo myslí, že já a nebo můj Rhui nejsme platnými členy družiny, či dokonce na výpravách jen překážíme, byl bych rád, kdyby mi to řekl pokud možno ve střízlivém stavu přímo do očí.

Burbbagova stížnost

SŤÍŠNOST

VÁŘENÝ STAROSTA LIZKANOR. JÁ BURBAG SYN ŠAKUV SI SŤESOVAT NA PANUCITELE GOERANDYR. JÁ PŘIJÍT ZA PANUCITELE GOERANDYR A CHTÍ UCIT PSÁT SE A POCÍTAT SE. A ŘÍKAT HODNĚ VE VŠÍ ZLUŠNOST! JENŽE PANUCITEL GOERANDYR MĚ NEPŘIJMOUT VE VŠÍ SLUŠNOST. ON MLUVIT SE MNOU TÓN ŽE JÁ BÍT TUPÁ KROL A ON VELKÁ PAN UČITEL GORANDIR. TO JÁ VJEDĚT ŽE VE ŠKOLA JÁ MUSET SEDĚT NA ZADNICE NEVOKUSOVAT LAVICE A NESMRKAT DO RUKÁV ,ALE PANUCITEL GOERANDIR SI TO NEMISLET ZE JÁ TO VJEDĚT A ŘÍKAT JAKO ŽE JÁ MALÁ KROL A MALÁ KROL MĚ POSLOUCHAT NA SLOVO KDYŽ REKNU SKOCIT Z OKNA TAK SKOCIT S OKNA. A HLVNĚ ŘÍKAT ŽE KDYŽ MI NĚCO NEUMĚT TAK NA NÁS VZÍT KLACKA. V TO BÝT PRÁVĚ ÚRAZ KAMENE PROČ JÁ PSÁT. VAROVAT STAROSTA. KDYŽ PANUCITEL MĚ PRAŠTIT TAK JÁ MOC PRŠTIT JEHO. NE SCHVÁLNĚ. TO BÍT PROSTĚ VE MJE. INCISTINKT JAK BY ŘEKL PANUCITEL GOREANDYR. JÁ ZNÁT ŽE STAROSTA NA ŠKOLA HRDÝ. PROTO BYCH BÍT RÁD KDYBY PANUCITEL GOERANDYR DOMLUVIT ABY NEPÝT BURBBAG VE TŘÝDA A V KLID VE SKOLA UCIT. JÁ TO MOC POTŘEBOVAT A

pana Burbbaga a slečny Wulpin. Jest mi vytýkáno pohrdlivé, urážlivé, ba co říci, nadřazené vystupování k těmto dvěma osobám a příliš vysoká částka za výuku požadovaná. Zvláště pak otevřený apel samotného starosty Liscannoru, p. Moskyta, mecenáše budovy (jak sám podotkl), nutí mne k zamyšlení nad onou zdánlivě malichernou aférou, k vyslovení mé nejuctivější omluvy a osvětlení pohnutek, které mne k takovému bezostyšnému jednání vedly.

Tedy především fakt, že jsem byl stížen již ustupujícím, ale přesto těžkým zánětem horních cest dýchacích s náběhem na zánět dutin a trojklanného nervu, jež jsem si uhnal při hodině tělopružby na místním rybníčku, byl příčinou mé značné rozmrzelosti a nevybíravosti. Je však pravdou, že školský řídící by si měl udržet vlídnost a shovívavost za každou cenu. To, že jsem s oběma zájemci jednal jako s malými dětmi, je, bohužel příznakem jisté nemoci z povolání, od níž jsem se nedokázal v danou chvíli včas oprostit. Mým snažením bylo pouze před ohromným chlapiskem, převyšujícím mne o tři hlavy, a cizokrajnou ženou, mávající kolem sebe nabitou kuší, vydobýti si respekt již na počátku. Jako učitel jsem zvolil zřejmě špatnou cestu a urazil tak nejen jejich hrdost, ale i hrdost jejich přátel. Leč k věci.

Liscannorská škola je poměrně chudá, je závislá na sbírkách a milodarech, které skončily s jejím vystavěním. Tím nechci nikterak hanobit dárce či samotného mecenáše, je to dáno spíš faktem, že všechno nové a třpytivé jednou zešedne. Ve školských stanovách je povoleno, že zájemci o studium starší deseti let mohou z nařízení řídícího svou výuku hradit. Mám tedy dojem, že výběr poplatků je mým nezadatelným právem, nota bene, když tyto prostředky plynou výhradně a pouze do školní pokladny a slouží našim dětem. Dobře si uvědomuji, že částka 500 zl. na rok byla jaksí přemrštěná, je však nutné mít na zřeteli, že navštěvovat školu je svobodná volba a plést si mě s handlířem koní je holá neurvalost. Handlovat je možné se soukromou osobou, která se za úplatu uvolí v předem dohodnutých hodinách dotýcného doučovat (jak je tomu ve známém případě z HND mezi pány K.Moskytem a L.Rugorským). O takoveto formě nikdy nebyla řeč a já bych se k ní, vzhledem k mému pracovnímu nasazení alespoň v

té době, kdy školu navštěvovalo celých sedm žáků, neuvolil. Dále je nutné udat, že k takové formě výuky není třeba žádných pedagogických znalostí a posluchač po jejím absolvování nemůže obdržet příslušný glejt o úspěšném zvládnutí látky.

K další věci. Zcela oprávněnou výtkou je skutečnost, že jsem nutil dospělé zájemce o vzdělání ke studiu v plném rozsahu, jak mi ukládají školské stanovy pro žáky nezletilé. Tímto bych chtěl přehodnotit své původní stanovisko jako unáhlené. Je pravdou, že dobrodruzi, ostřílení životem, se zrovna nemusejí nudit na hodinách neprofilových předmětů, jakými jsou třeba tělopružba nebo kreslení. Na druhou stranu, posluchač by měl vědět, co se chce naučit, ale nechat zcela na kantorovi, na jaké hodiny bude docházet. Pak by nemohlo dojít k paradoxu, že pan Burbbag se chce naučit psát, ale odmítá se učit číst a obráceně. Tak to opravdu ne. Brát peníze s vědomím, že posluchač nedospěje k alespoň uspokojivým výsledkům není moje poslání. Myslím si, že čtení, psaní a počty jsou předměty natolik provázané, že není možné je od sebe oddělit.

Jednat s dospělými posluchači jako rovný s rovným je opravdu správné, tento vztah však nesmí dojít tak daleko, jak je tomu dnes, aby si posluchači, podporovaní hlasem veřejnosti, rozhodovali kde budou sedět a od koho budou opisovat. Dále diskutovat o tom, že látku, které se naše vědomostně poněkud tvárnější mládež dokáže naučit za rok výuky, zvládne stařec vypadlý z pralesa za měsíc občasných návštěv školy, je nehorázný nesmysl. Chtěl bych tedy shrnout myšlenku. Naše škola spadá pod nurnský školský úřad, je povinována předat žákům vědomosti určitého rozsahu a úrovně, což dokládá platným úředním glejtem. Pokud se jedná o nezávazné doučování, o tom nebyla řeč. Je pravdou, že jsem překročil jisté lidské hranice a za to se omlouvám. Dále doufám, že veškeré výhrady směřující od posluchačů ke mně, se budou řešit přímo ve škole a ne přes starostenský úřad, proti němuž nemám obrany, poněvadž nejsem občanem této obce a kdykoli můžu být zbaven svého místa. Tuto skutečnost si plně uvědomuji a dobře vím, co pro mne obec Liscannor učinila.

S pozdravem

Poté Jok procítl z krátkého snu a vedle sebe spatřil věneček z lesních květín, ve kterých byl zapleten stříbrný vlas. Tak to přeci jen nebyl sen, pomyslel si Jok, stále očarovaný krásou lesní elfky Malwing, a vzpomněl si na její smutné oči. Schoval věneček za košili a spěchal to vše povyprávět do dolu svému otci, který byl jedinou osobou, který mohl důvěřovat, a se kterým se musel rozloučit.

Vše mu povyprávěl a otec, u kterého poprvé spatřil slzy v očích, mu podal krásnou kovanou, ne však příliš zdobenou dýku, jejíž čepel se leskla i zde tak hluboko pod zemí. "Vezmi si ji na těžkou dlouhou cestu, je tomu už skoro sedmnáct let, kdy jsem tě našel spolu s touto krásnou zbraní uprostřed kvetoucího lesa, kam mne zavedly líbezné elfí zpěvy. Věděl jsem, že jednou přijde chvíle, kdy ti to budu muset říct, ale stále jsem to oddaloval, protože jsem tě nechtěl ztratit. Nyní přišla ta chvíle, kdy jsem ti to už musel říci. Ať tě tato dýka ochraňuje před lesními příšerami čaroděje Vokopicha a pečlivě střež věneček od královny Malwing, možná že ti pomůže najít cestu nevypočitatelnými horami. Dej na sebe pozor, jsi jediný syn kterého mám. Šťastnou cestu." Jok nemohl ze sebe vydat ani slůvko, se slzami v očích objal otce a vydal se na cestu.

Stoupal dlouho severním úbočím údolí stále výš do hor. Postupoval pomalu, neboť tak vysoko v horách už žádné pěšiny nevedly. Začalo se stmívat, ale Jok se rozhodl, že půjde za svitu měsíce dál. Nakonec už ale bez přestávky dál jíti nemohl, proto se zastavil a posadil na kámen. Náhle uslyšel ptačí sténání. Přiblížil se k místu, odkud vycházelo a spatřil zapletený v křovinách soví mládě, které vypadlo nejspíš z hnízda, ke kterému se dobývala ohromná myš s velkýma rudýma očima, blyštícími se špičatými zuby a odporně chlupatým ocasem. Ještě nikdy neviděl takové příšerné zvíře. Jok popadl svou dýku, jejíž čepel se rozzářila po okolí, a hrdinně se pustil do boje s odporným páchnoucím zvířetem. Byl to boj dlouhý a pro Joka, nemajícího žádné bojové zkušenosti, velmi náročný. Na Joka už padala smrtící únava, ale nakonec se mu podařilo hroznému hlodavci utnout hlavu. Poté, nevěděl co ho to popadlo, vyřízl zvířeti krvavě rudé oči a strčil si je do váčku, který nosil na krku. Vypletl soví mládě z křovin a vyšplhal s ním na strom, kde mělo hnízdo a tam jej uložil. Když slezl dolů a chtěl se vydat na cestu, uslyšel za sebou nahoře ve větvích: "Děkuji ti, Joku, že jsi zachránil mé mládě, až budeš

něco potřebovat, zahoukej a já ti přiletím potříkráte na pomoc". Jok se usmál a vydal se dále na cestu.

Asi po hodině vylezl na vrchol velkého hrbu skály. Před sebou měl v úbočí po pravici pouhou římsu s propastí, plazila se vzhůru po jižním srázu hory, až zmizela v temnotě nahoře. Protože byl Jok již po dlouhé cestě a urputném boji velmi unaven, rozhodl se, že už dál nepůjde, a našel si ve skále šterbinu zavátou listím, kde si odpočine. Po pár hodinách spánku se však pod ním skála zachvěla, náhle se rudě zablesklo a z nízkých černých mraků se začalo sypat mnoho sněhu. Pak mocně práskl hrom a zdvihl se prudký vítr. Joka polil mrazivý chlad.

Najednou si povšiml, že stříbrný vlas, zapletený do věnečku z květín, začal světlkovat a ukazovat směrem do nitra skalní šterbiny. Jok si všiml, že šterbina se rozšiřuje a před ním se otevřelo kamenné schodiště. Začal pomalu a obezřetně stoupat po schodech. Byl to dlouhý a únavný výstup. Jok byl schopen pouze matně rozeznávat obrysy stěn, neboť zde byla úplná tma. V hloubi skal pouze slyšel tiché netopýří pískání a šustění křídel. Netušil však, že nejde o netopýry, ale o netopýrům podobné upíry, kteří přímo pahnou po sladké krvi.

Jok náhle pocítil na svém hrdle mrazivý chlad a uslyšel tiché třepetání křídel kolem svých uší. Snažil se to od svého hrdla odtrhnout, ale nešlo to. Pocítil sladký zápach krve. Najednou si vzpomněl, jak ho zlá macecha strašila, když byl malý, svými příběhy o krvelačných upírech, kteří akorát nesnášejí světlo a zápach podivného cibulovitého kořene, který mu macecha také občas dávala ke kousku chleba k obědu. Napadlo ho zkusit, zda se i zde rozzáří jeho dýka jako v jeskyni, kde mu ji předával jeho otec. Vytáhl ji a skutečně, v chodbě se náhle rozjasnilo a zvíře na jeho hrdle povolilo svůj stisk. Jok upíra probodl a ten úplně odpadl od jeho hrdla. S hrůzou však zjistil, že nad ním visí stovky dalších upírů a jas z jeho dýky se pomalu začal vytrácet. Upíři začali pomalu kroužit kolem jeho hlavy. Jok si vzpomněl, že má v kapse ještě od oběda odpornou cibuli, kterou nikdy nejedl a zahrabal ji někde v lese. Napadlo ho cibuli rozetřít a potřít si jí kůži. Trvalo to dlouho, protože byla velká zima a cibule byla úplně zmrzlá, ale nakonec se mu to podařilo.

Dál a výš se plazilo schodiště, až nakonec vystoupilo na plošinu a dál vedla už jen

podobě několika jedovatých šipek. Dergan zatnul zuby a šel dál, později se však ukázalo, že toto zranění bude pro šermíře tragické. Hůře se vedlo hobitovi Pracičkovi. "Nevidím, já nic nevidím", chytl se hobit za hlavu, padl na zem a kopal kolem sebe nohama. Ostatní se kolem něj shromáždili a pronásledovali cynické poznámky. "Jó, to je blbý bejt furt slepej, to člověk vidí dost špatně, skoro bych řekl, že vůbec nic", šklebil se Tanris. "Nejhorší je prvních pět let, pak si prej člověk zvykne", přisadil si Burug. Pracička nebyl v družině příliš oblíben a ostatní mu to teď dávali jasně najevo. Hobit vzlykal a držel si ruce na obličejí. Posléze však zjistil, že se mu tma před očima pomalu rozplývá a začíná opět vidět. Oddychl si.

Chodba nyní stoupala, čas od času se někdo, zvláště ti vyšší, praštil o strop. Ještě hodinu, ještě směnu a náhle se druzi ocitli v mnohem větší prostora, před nimi byli dveře. Pracička byl vyzván k tomu, aby je otevřel. Nepovedlo se. Lynhaard z Derganem to tedy zkusili silou. Dveře zaskřípali. Vyrážení jim trvalo dobrou směnu. Pak dveře povolili. Všichni se připravili k útoku. Za dveřmi, či spíše vraty byla ohromná místnost. Byla ozářená světly mnoha olejových lamp. Bylo vidět kamenné stolce plné run a krve, z otvoru v zemi plápolal krvavě rudý plamen. Na stolicích ležela mrtvá těla znetvořená čílenými mutacemi. Na protější zdi se lesklo zlato, pod tím stály kádě plné "bahna". Nurnští zírali kolem sebe. Nebyli tam však sami. Kromě nich tam byl ještě dobrý půltucet nemrtvých vojáků. Ti okamžitě na vetřelce zaútočili. Rozpoutala si bitka, ve které Nurnští začali po chvíli získávat převahu. Pak však došlo ke zvratu. Do místnosti náhle vběhl muž a žena. Čtenáři můžeme prozradit, že to byl Kharan, vůdce klanu Karaků a jeho sestra Hosara, oba zkušeni kouzelníci. Jejich strašná kouzla udeřila do Numských. Lynhaard byl těžce raněn několika rudými blesky. Naštěstí pro něj jej statečná Dergan odvedl včas do bezpečí. Následoval bezhlavý útek zpět do tajné chodby. Všichni byli zraněni. To nejhorší však nastalo po několika chvílích. Byli pronásledováni. Došlo k šílené řeži v úzkých prostorách osvětlených pouze matným světlem luceren. V čele pronásledovatelů běžel ohromný kroll. Jeden z těch, které družina již potkala u Slavičího chrámu. Podobný zlikvidoval trpaslíka Páina. Následovalo jej několik nemrtvých vojáků. Dergan s Lynhaardem ze sebe dali vše. Kroll byl

nakonec zabit, ale za cenu toho, že Dergna ležel na zemi a těžce krvácel, kdyby mu v tuto chvíli někdo pomohl, možná by jej ještě zachránil. Všichni ostatní však byli nuceni ustupovat. Navíc v Derganově krvi stále kolovala otrávená krev z pasti. Jeden z nemrtvých, který pronásledoval Numské druhy šlápl ležícímu šermíři těžkou botou na hlavu. To již těžce raněný Dergan nevydržel. Posekané tělo se naposledy vzepjalo a pak byl konec. Dergna byl mrtvý. V záchvatu vzteku dobili ostatní zbytek pronásledovatelů. Derganovi však již nebylo pomoci. "Kdyby tady byl Astórius, tak sme aspoň mohli sebrat to zlato co tam bylo, ale von si někde bleje venku", vztekla se Mugzaš a měl pravdu. "Můžeme to zkusit ještě jednou, třeba prorazíme", navrhol Burug, ale ostatní byli proti. Byli definitivně odrazeni. Vůdce si otřel zkrvavenou rukou čelo a zavelel k ústupu. Derganovo tělo vlekli k východu. Tam na ně čekal Astórius, který když je všechny viděl, tak se raději na nic neptal, bylo mu vše jasné. Ostatní po něm jedovatě loupili očima. "Domov, Lynhaard chťte domu", oznámil kroll a nebylo třeba říkat více.

10. Návrat do Liscannoru

V této poslední závěrečné kapitole se čtenář, který mi už pěkně leze krkem dozví, kterák Nurnští dorazili do své domoviny a o tom, jak Alwynn otevřel cech Bílé ruky.

Nurnští si vyzvedli své koně, o které stařík vzorně pečoval, co nejrychleji sešli zpět do údolí. Ze strachu před pronásledováním jeli hlavně v noci a ve dne se skrývali. Byli zatrpklí a moc toho nenamluvili. Lynhaard se pomalu dával dohromady. K jejich špatné naladě přispívalo i to, že Lynhaard, Astórius a Alwynn od průchodu tajemnou chodbou pocítovali na svých bedrech tíži stárí. Všichni sice věděli, že existují různé medikamenty, které jsou schopné člověka omladit, ale také věděli, že za takové věci se platí tisíce. "Přece nemoct já starosta domu jak dědek, kerej si močit do peřin. Co tomu říct Wenora?", ročiloval se vůdce. "A co já, sem shrbenej, pajdám a blbě mi to myslí", stěžoval si také Astórius. "Tsss, tobě to nikdy nemyslelo, ty pokojová fajnovko", odsekl mu na to Tanris. Jediný, který si příliš nestěžoval byl Alwynn. Nezestárl zase o tolik, aby to pro něj mělo fyzické následky. Naopak přišel si teď zralejší a zkušenější. "Jsem teď vlastně mistr Bílé ruky, Plimskrův nástupce a

by se určitě do okna vešla a mohla by mu oko přinést. Bylo už odpoledne a Jok tiše zahoukal. Po delší chvíli, než tomu bylo naposled, přiletěla sova a hudovala, že je celá pomlácená. "To tě nenapadlo, že sovy se ve dne špatně orientují?". Pak se ale uklidnila. "Co potřebuješ, Joku? Slíbila jsem ti, že ti naposledy pomohu". Jok jí vysvětlil svůj plán. "Dokázala bys vniknout po západu slunce do okénka ve věži, ze zeleného roztoku vylovit čarodějovo rudé oko a na místo něj vhodit toto oko?", a vytáhl ze svého váčku na krku jedno z odporně již zapáchajících očí, které vyfízl ohromné kryse.

Sova vzala do zobáku hnusné oko a když slunce zapadalo, přiblížili se Jok s Bubulou k věži a Jok opět vylezl na strom. V místnosti, kterou ráno sledoval, uviděl již čaroděje, jak přistoupil k zelenému roztoku, uchopil své pravé oko a vložil jej do skleněné koule. V jeho hlavě se náhle objevila černá prohlubeň s červenými žilkami, ze které kapal zelený sliz. Potom čaroděj ulehł na své lože k odpočinku.

Jok zavolal na Bubulu, že může letět. Sova přilétla až ke skleněné kouli, ale hlavu se jí do zeleného roztoku namáčet nechtělo, proto oko rychle vylovila svým pařátkem a vhodila do roztoku oko druhé. Vylétla z věže přímo k Jokovi a podala mu oko. Jok se raději na oko vůbec nedíval, vytáhl si sponu ze svého klobouku a snažil se oko propíchnout. Oko bylo tvrdé a spona ani trochu se do něj nemohla zapíchnout. Objevil ale v oku malinký dolíček, kde se zdálo být oko měkkí. Jok přitlačil a spona náhle zajela dovnitř. Najednou se ozval strašlivý řev čaroděje, který prudce vstal a šel rychle ke kouli s okem. Jok mezitím jehlicí vytáhl a nechal krvavý roztok z oka vytéci. Čaroděj nahmatl rychle oko v roztoku, oddychl si, vytáhl jej a rychle nasadil do očního důlku. Jok pozoroval, co se bude dít. Viděl, jak se čaroděj začal proměňovat v malou myšku s červenými očima. Jak ji sova uviděla, ihned se po ní vrhla a slupla ji. Jok slezl ze stromu a šel ke dveřím. Zkoušel je otevřít, ale nešlo to. Zamířil proto k trhlíně ve skále, odkud vylezl z podzemí, sešplhal po laně a šel ke dveřím, kde předtím viděl Vokopicha vařit něco v kotli. Dveře byly stále otevřené. Vešel dovnitř a rychle se rozhlížel po schodech nebo žebříku, schodiště bylo až v zadním rohu. Rychle po něm stoupal až do posledního patra, kde se domníval, že nalezne elfí královnu Malwing. Dveře byly pootevřené. Vstoupil

dovnitř a rozpoznal místnost, kde předtím vílu viděl, ale Malwing nikde nebyla. Jok posmutněl, ale věděl, že lesní královna je už určitě tam, kam patří a kde je jí nejvíc potřeba.

Začal sestupovat jižním úbočím hory a vzpomínal na vše, co se mu tak náhle přihodilo a v kapse žmoulal průsvitnou skleněnou kuličku.

Hellerova černá píseň

Nalezeno v pozůstalosti kouzelníka Hellera

*Černá magie a černej mág
démon zloby na mě jednou mák'
a já pro jeho víru zahořel*

*Ten démon pravil hlasem medovým
"Můj hochu nezatěžuj se svědomím
rozsévej mor jen ať je hůř a houš'*

*Do černá zbarvím celý život tvůj
a o nic víc se nestrachuj
jen v srdci svém si připrav pro mě poušť"*

*A tím zlem, zlem, zlem démon
mi duši naplnil
a tím dnem, dnem, dnem život
začal mít pro mě cíl
po meči i po přeslici
černý mrak padne na každou vesnici
a tam proti sobě pozdvihne syn a otec
meč*

*A tím zlem, zlem, zlem démon
mi duši naplnil
a tím dnem, dnem, dnem život
začal mít pro mě cíl
zlo mám teď jako předlohu
když temně káží na rohu
a poteče mi v žilách černá krev*

*Černé zhoubě nikdo neuteče dnes
ani jako kočka, ani jako vzteklej pes
a ve snu se vám d'ábel bude smát*

*Černej havran tě bude stíhat tmou
v patách mít budeš černou kočku mou
a na konci cesty tě sejme černej mág*

pomazat pak s náma, jistota", rozhodl vůdce. "Já bych ho pustil, všechno nám řek, já myslím, že mluvil pravdu. Dyt' von je jako my, za peníze udělá všechno", začal se Čmeláka zastávat Astórius. "Hubu držet, pude s náma a pak se vidět!". Astórius kroutil hlavou. Nakonec se všichni rozhodli, že zítra za úsvitu vyrazí.

"Mám hlada na flákotu masa", nadhodil večer vůdce, a z Hamtusovy soukromé zásobárny bylo doneseno všechno potřebné a druzi začali připravovat večeři. "Něco tu smrdí, něco mi tu nevoní", popotáhl nosem Tanris. "A táhne se to votamtad", přidal se Mugzaš. "Nic necejtim", hlesl Alwynn. "Ale já jo!", zařval Lynhaard a šel zjistit příčinu zápachu. "To smrdí ta Plimskrova mrtvola, co jí ten trouba furt vleče", přisadil si Dergan. A skutečně. Mrtvola předáka Bílé ruky začala během poslední doby kolem sebe šířit šílený puch. Alwynn se rozeběhl, stoupł si před mrtvolu a rozpáhl ruce. "Nikdo se pana Plimskra ani nedotkne! Je to předák Bílé ruky a jeho světlo nám ukazuje cestu. Nesmrdí, protože ani nemůže, jeho duše je věčná a jeho tělo je pevné a stálé jako byla jeho síla. Ponesu ho až na kraj světa, protože...". "Nenosila, poněvadž ho okamžitě kopala do díry, nebo dostalo na hubu!", kroll přerušil Alwynův proslov. "Hele, Alwynne, vidíš tohle? To je červ, kdybys to náhodou nevěděl, tenhle hnusnej, tlustej, bílej červ vypadł z mrtvoly toho tvýho bařtipána!", ukázal Mugzaš Alwynnovi skutečně červa, který vypadł z mrtvého těla. Plimskrovo tělo se doslova hýbalo a páchlo naprosto nepředstavitelně, však na to mělo již právo. "Nééé, vy...vy mutanti, chćipnete! Nechte ho bejt, já ho mám rád, von mi dal smysl života a... ", Alwynn začal vzlykat. "Tady máš lopatu a běž ho zahrabat, nebo tady zůstaneš!", Astórius si přisadil. Alwynn se rozbrečel úplně. Slzy mu tekly po tvářích a jeho tělo se škubalo v křečích. Nakonec vzal lopatu a začal za mlýnem kopat hlubokou jámu. Předákovo tělo zatím zůstalo ležet na místě. Všichni se odebrali zpět k jídlu. Pouze Lynhaard zůstal, po tváři mu přelétł zlomyslný úšklebek. Rozhléhl se okolo sebe, pak si vyndal z kapsy upatlaný hadr, ovázal si jím obličej, popadł mrtvolu, dovlekl ji k potoku a vhodil ji do vody. Voda vystříkla, několik ryb vyplavalo na hladinu s břichy nahore a pak již byl Plimskr unášen dravým proudem pryč.

Alwynn zatím kopal. Kopal hluboko a dlouho. Nebył na manuální práci zvyklý, potil se

šíleným způsobem, nadával na kamenitou půdu, ale vytrval, vytrval a po celé noci usilovné práce byl se svým dílem spokojen. Nejedł ani nespal. Živila ho víra. Pak protáhl své chatrné tělo a celý špinavý šel pro mrtvolu svého předáka, aby ji řádně svěřil zemi. Když přišel na místo, kde mrtvolu zanechal našel jen hromádku bílých červů. Plimsk nikde! Alwynn nebył schopen slova. Zířal na zem a lapal po dechu. Pak se z jeho úst vydral nářek, či spíše skřek. Skřek plný bolesti a nenávisti. Znělo to jako skřek mučeného zvířete: "Výýý hajzlovééé, výýý mutantííí, výýý svinééé, výýý prasatááá, výýý bastardííí, výýý... já vááás zabijůůů, já vááás podřežůůů...". "Drž klapačku nebo ti ji zavřu!", ozvalo se od ohně. "Já vás proklínám, chćipnete v křečích a já budu tančit na vašich hrobech a před tím vás pobleju a zavřu vám ty vaše držky mejma zvratkama a...", nedořekl neboť ho do hlavy trefil kámen. Alwynn se zapotácel a padł k zemi. Pak vstal a celý bledý pozvedł pravici k přísaze: "Přisahám veliký Plimskře, že budu pokračovat ve vašem velkém odkazu, vymlátím všechny pronárody ze světa, budu šířit vaše světlo, budu pokračovat v organizaci Bílá ruka a brzy se za mnou potáhnou zástupy spravedlivých pod svitem loučí! Haikhtlá!". Kdyby mu v tuto chvíli někdo viděl do tváře poznal by, že jeho rysy ztvrdly. A pak bylo ticho.

9. Poražení

Tato kapitola bude věnována tomu, kterak Nurnští našli tajnou chodbu, jak málem podlehli nástrahám, kterak pronikli téměř až k cíli a kterak se utkali s Karaky. Čtenář se také dozví o smrti barbara Dergana a hrdinském boji Nurnské družiny, která však bude poražena i o příčinách tohoto neúspěchu.

Následujícího rána všichni vyrazili. I Alwynn, který si nyní říkal Mistr Bílé ruky. Jel zamlklý a nikdo si ho nevšímal. Svázaného Čmeláka vezli také. Postupovali k severu. Po levici měli Kohimské pohoří, po pravici nekonečné travnaté pláně. Vlastně za tu dobu téměř objeli celé pohoří. Počasí bylo přívětivé, koně odpočatí. Každý večer vždy rozbili tábor, byly určeny hlídky, ale zdálo se, že je nikdo nepronásleduje. Občas narazili na stopy a trus od mul. Důkaz, že směřují správným směrem. Čmelák tedy snad nelhal.

"Hele, Astorie, ten tvuj kůň se mi nák v

cesty po Monghyrských pláních. Je dobrým zvykem, že vždy ten, který nejede na nějakou družinovou výpravu, pak z úcty k těm, kteří nelenošili a raději na sebe vzali kyrys a na záda tornu (pochopitelně ne zadarmo), vezme do ruky brk a napíše o jejich pouti, o jejich dobrodružství, aby se na ty slavné činy nezapomělo a aby si další generace měly o čem vyprávět. Je to dobrá tradice. A já věděl, že starosta Lynhaard má pravdu. Jenomže znáte to. Člověk je líný a tak to trvalo pěkně dlouho než jsem začal skutečně psát. Tak tady je tedy historie pouti po Monghyru, tak jak jsem ji slyšel od účastníků a hned předem dodávám, že budu psát o ostatních s citovým zabarvením. Případné stížnosti klidně sypte na moji hlavu (stejně vám to bude houby platné).

1. Zločinec Trem Oldevůk

V této kapitole se vážený čtenář dozví o tom, jak je někdy nepříjemné být manželem, o alchymistickém umění pana Krulla Tichošláпка, o temné Herbertovi a konečně o zločinu pochybného hraničáře Oldevůka a o tom co z toho nakonec vzešlo.

"Koukej to pořádně vyšůrovat, chlapče bídnej, síly máš, že bys moh celej Liscannor přestěhovat vo kus dál, jako to udělali s tou svatyní v tý hnusný vesnici Mostíkov na jihu", ozvala se pištivá fistule paní Wenory. Ušatá hlava se pokorně sklonila a chlupaté ruce ještě více přitlačily na zánovní rýžák, kterých paní domu nakoupila v Nurnu na trhu celý košík. "A eště tady ten roh, prosimtě, copak nevidíš kolik je tam svinstva! Eště tam vlezle malá Wyndret a celá se začuní!", pokračovala Wenora. "No, jo furt. Co ty mě buzerovat! Já sem jen tak nějaký, totiž já sem někdo, já být starosta, starosta Liškánoru!", zaprotestoval Lynhaard, nejvyšší hlava Liscannoru, řádně zvolený starosta. "Ticho buď a šůruj, tohle si můžeš vykládat těm vožralům u Hrocha, ale tady budeš poslouchat. Až to tady doděláš, tak pudeš vyklepat koberce a rohože! A ne abys do toho moc mlátil, pěkně potichu to budeš dělat. Já du kojít!". Ubohý Lynhaard se zamračil a začal přemýšlet jestli by nebylo lepší zůstat starým mládcem. Ne! Vždyť Wenora je přeci jen pěkná ženská a není vždycky taková prduvák. Takhle nepříjemná je vždy, když zaslechne od ostatních obyvatel Liscannoru nějakou zlomyslnou narážku na její

původní povolání. A vůbec jim to spolu docela klape. Vždyť to není tak dávno co se jim narodila Wyndret, pěkná holčička. Přestože všichni čekali, že ze svazku kudůčky a krolla se narodí přinejmenším obluda, dopadlo to dobře. Wyndretka je docela pohledná a vůbec nevypadá, tak jak ji jednou namaloval ten povaleč Getd. Lynhaard se začal usmívat a za chvíli se do pravidelného rytmu rýžáku neslo jednoduché pohvizdávání.

"...přilej deset kapek kočičí krve, sakra to zase budu muset ulovit nějakou Herbertovu kočku, no tak, co to tady píšou dále, zamíchej, přidej výkal od toulavého psa, zabitého při úplňku,... aha to asi myslej psí hovna, no...a zasyp vrchovatou odměrkou namletého vápence, vař neš předje druhý var, prudce ochlad", malá postavička se prudce zamyslela a pak se opět dala do čtení silně ohmatané knihy. "...pak si mám připravit deset netopýřích křidel a týden je mám máčet v octu, hm, hm, to je teda vážně dobrý. Cha, a pak si mám opatřit kozí kopyta, zlatý prášek... no to vošidim a rozemlu tam tu starou bronzovou vozdobu, co se mi bimbá u dveří. No, to teda vážně nevím, jak to všechno stihnu, večer chci jít mazat karty s Astóriem. Asi se na to vyprdu a vožeru se!", Tichošlápek na ta slova uhasil knot u kahanu, přes směsici baněk a křivulí přehodil starý hadr a vzápětí se natáhl na kavalec v malé cimfe. Onedlouho se jeho chrápání neslo po širém okolí. Hobit Tichošlápek byl ve vesnici sice jen pár dní, ale řeči již vedl jako zkušený bijec. Však u Hrocha dostal nejednou korbelem do hlavy.

Staré dveře neudržovaného domu se se skřípotem otevřely. "Kss, to zatracený slunce zase pálí", tiše zaklela shrbená elfí postava a šouravým krokem se vydala vyšlapanou pěšinou směrem k hospodě U hrocha. Ten elf rozhodně nevypadal, jako většina obyvatel Liscannoru. Měl temné kruhy pod očima a přestože mu nebylo více než třicet let, vypadal na šedesát. To si ze svého přibytku, před jehož návštěvou varovaly všechny liscannorské matky své potomky, vyšel kouzelník Herbert z Álfheimu. Nad jeho hlavou se vznášel temný stín. "Gruši, nemotej se mi kolem hlavy a sedni si mi na rameno, eště tě někdo střílí". Havran se snesl a usedl kouzelníkovi na požadované místo. Malým obloukem se Herbert zkušeně vyhnul domu trpalíka Páina. Nechtěl riskovat. Není to tak dávno, co mu zabil tchána. Jen tak, pro radost, pro pohlazení své zakomplexované duše. Oficiálně se to sice nikdy

mluv". Ále, tudle zbraň, boty, brnění, pár zlatek a to je všechno. Tanris zkušeným okem profesionálního zloděje přejel pohledem mrtvolu. Jeho bystrý zrak utkvěl na ruce mrtvolky Černého psa. Bledý kroužek na prstě mu byl hned podezřelý. "Ty zloději, eště měl určitě prsten, naval! Rozdělíme se!", s těmito slovy se šilený hraničář Tanris vrhl na kouzelníka Mugzaše a začal ho škrtit. "Ty zloději, tys mě chtěl vkrást, že se nestydiš, vokrátat vostatní a hlavně mě! Já ti rozbiju tu tvoji kebuli a uřežu ti ty tvoje zlodějský pracky!". Vyděšený Mugzaš se nakonec přiznal a přistoupil na dělbu pouze mezi ně. Tanris se spokojeně zašklebil.

Ostatní se shlukli u převráceného vozu. Poranění koně byli dobítí, ostatní pouze změnili majitele. Vůz byl vypáčen, uvnitř bylo nalezeno několik truhel, ve kterých byl pouze prach s podivných zápachem. Numští okamžitě poznali, že se jedná o "bahno". Jinak uvnitř nebylo nic. Pouze z pod trosk se ozval nářek. Po uvolnění zpříceného prkna se objevilo tělo kudůka-střelce. Ubožák byl celý zkrvavený a snažil si chránit obličej dřevěnou protézou nohy. Nebylo mu to nic platné. Lynhaard mu jediným kopem jeho chlupaté nohy přerazil vaz. Po kratší poradě bylo dohodnuto, že se dobrodruzi pokusí přepadnout cílovou stanici vozu. Místo, které se nazývalo U Mohyly.

Poslední dny se Numským dařilo. Získali potřebné informace, zlikvidovali vůz a teď přesně věděli kudy se dostanou k Mohyle. Události do sebe logicky zapadaly. Mstili se a zatím jim to vycházelo. Bylo jich málo, ale byli sehaní (až na Alwynna, který stále vláčel Plimskrovu mrtvolu). Udržovat směr bylo snadné, neboť stopy povozů byly jasně viditelné. Bylo jich šest. Lynhaard a Dergan, výteční bijci, Mugzaš a Astórius, mistři magie a Tanris, který dokázal být platný v boji i po něm. Alwynn se do boje zapojoval pouze občas a to výhradně zdálky střelbou, ale i to občas pomohlo. Všichni si však uvědomovali, že budou muset někde sehnat posilu. Jeli na koních a měli pro tuto chvíli jasný cíl. To je vždycky dobré.

"Tady někde by to mělo být, tam za ohybem toho potoka, připravte se", sykl stopař Tanris. Nebylo však třeba, aby to ostatním zděloval, uvědomili si to okamžitě sami. Vzduchem zasvištěl šíp a odrazil se od Lynhaardova pancíře. Nebylo třeba slov. Všichni pobídlí koně a vyrazili. Objevila se před nimi budova starého mlýna. Voda z potoka poháněla dřevěné kolo. Mlýn stál na malé mýtině,

byl obehán nízkým plotem a při cestě stála dřevěná věžička. Právě z ní vyletěl šíp. Stál na ní voják v drátěné košili a zoufale zvonil velkým zvoncem. Moment překvapení tedy družina ztratila. Ze mlýna začali vybíhat ostatní strážci, někteří jen tak na rychlo, pouze ve spodním prádle, ozbrojení byli většinou šavlemi, někteří měli krátká kopí. Bylo jasné, že Numští jsou na správné adrese. Sem tedy směřovala dodávka "bahna" z bývalého zlatého dolu. Následovala krátká a prudká srážka. Překvapení strážci neměli šanci. Jejich zkrvavená těla se brzy válela na zemi. Muže na věži sestřelil nakonec Tanris. Poslední z vojáků stačil vběhnout dovnitř mlýna a zavřít za sebou vrata. Ta jsou však vzápětí vyražena. Vzduchem létají třísky a voják je odhozen na zeď, vzápětí mu krollům meč rozpolcuje lebku. Numským se naskytá pohled na místnost, uprostřed níž je ohromná kamenná nádoba s válcem, který pohání voda z potoka. Drtička. Po místnosti běhalo několik neozbrojených mužů, kteří se snažili schovat. Do toho zmatku vpadla Numská družina. Neozbrojenější si nikdo nevšímal. "Hledat nepřítele a kuchnout je všeci!", řve Lynhaard a běží k dalším dveřím. Rozrazil je, ale je vzápětí odmrštěn zpět. Ve dveřích stojí obrovský skřet, či spíše poloobr. Mává šavlí a řve, po jeho boku stojí mrňavý hobit a střílí z krátkého luku. Tanris je zasažen do obličeje. Skřet vpadává do místnosti s drtičkou a vrhá se na vůdce Lynhaarda. Šavle se míhá vzduchem a Lynhaard odráží rány. Dergan se mu snaží pomoci, ale zdá se, že skřet nevnímá rány. Lynhaard je těžce poraněn. Naštěstí pro krolla mu na pomoc přispěchávají Astórius a Mugzaš, kteří skřeta paralyzují jakýmsi kouzlem. Válečníci skřeta dobíjejí. Tanris si nakonec vyřizuje účty i s hobitem. Je po boji. Neozbrojení muži se kolem sebe zmateně rozhlížejí. "Co čumět!", supí na ně Lynhaard, přidruživce si krvavou ránu na břiše. "Jsme pouze dělníci, nechte nás být", vystupuje jeden z nich. "Jo, to je dobře, že je Hamtus mrtvej, stejně nás akorát vokrátal a šikanoval", přidal se druhý. "Jó, tak teď ste svobodný", oznámil všem Tanris. "Jo, moc si dělat co chci, kdo se chci přidat k nám?". Našli se dva. Člověk a hobit. Ostatní si balí své věci a opouštějí mlýn. Numští prohledávají mlýn, nacházejí slušně naplněnou truhlici se zlatem, pak jdou ven a věnují se odpočinku. "Tak vy dva, co jste zač?", ptá se Mugzaš dvou nováčků. "Já jsem Burug, dříve sem se živil lovem, ale pak sem se nechal zlákat tady na tu práci, ale šeredně sem se

uličce a pak se bez problému vydal směrem, který mu včera ukázal voják. Do Liscannoru dorazil ještě ten večer a hned se ubytoval u Hrocha. V Nurnu bylo vyhlášeno pátrání po neznámém pachateli vraždy. Nutno podotknout, že Trem Oldevůk se projevil jako nezkušený dobrodruh. Nurnští sice byli lidé velmi hrubého zrna, ale většina z nich dobře věděla, že páchat kriminální činy na území království Gwendarron, natož v jeho hlavním městě Nurnu, je čirá zhovadilost. Trem se ani nenamáhal, aby změnil cejch na koňském boku. Kdyby byl někdy přistižen s kradeným koněm čekalo by jej vězení. A kdyby se krádež koně spojila i s vraždou čekalo by jej alespoň dvacet let galejí na lodi, nebo práce v kamenolomu, ne-li rovnou oprátka...

2. Objednávka

V této kapitole se pozorný čtenář dozví, kterak do Liscannoru dorazil podivný posel, o večeri u Korbele červeného, o nabídce posla z Východu, o jejím přijetí a následných přípravách na cestu a nakonec i o podezřelé návštěvě ve starostově domě.

Trpaslík Páin, momentálně nejzkušenější a nejslavnější nurnský rek si toho ráno přivstal. Políbil vedle spící Lúniel, oblékl si domácí kalhoty, trochu si zastříhl vous, zběžným pohledem zkontroloval zda jeho tři děti ještě spí a vyšel ven. Chtěl toho dne naštípat kopu dřeva. Patřilo to k jeho takřka dennímu rituálu. Vždy se tak alespoň částečně odreagoval ze svého vzteku, který ho popadl vždy když uviděl Herbertův dům. Zamyšleně popadl sekeru a chystal se štípat připravené špalky. Náhle zvedl hlavu a zadíval se k cestě, která vedla k Nurnu. Přijížděl po ní jezdec, který se kvapem blížil. "Hm, jižan", pomyslil si trpaslík a začal štípat. Jezdec přijel až k trpaslíkovi. "Ty seš starosta, hledám ho?". "Hm, to nejsem. Tam", ukázal Páin Nórienský rukou směrem k domu Lynhaardově a pak se opět dal do práce.

Obrovským domem se rozlehlo zabušení. "Krucí, Lynho, kolikrát sem ti říkala, že si sem nemáš vodit ty tvoje kumpány brzo ráno", strčila Wenora do svého manžela. "...co, co je?", kroll se začal pomalu probírat. "Někdo nám mlátí do dveří, běž ho vyhodit!". "Jo to taky hned udělat", Lynhaard se zvedl z postele a ještě v noční košili šel vynadat tomu rannímu budiči. Prudce otevřel dveře a do tváře jej udeřily první ranní sluneční paprsky.

"Co, co chtít?". Jižan mezitím seskočil z koně a představil se. "Jsem Astren a zastupuji svého pána Bledora. Můj pán má pro vás zajímavou finanční nabídku za malou službu". "A co co jako kráčeło?", Lynhaard se pomalu probíral ze spánku. "Jsem jen posel, více vám řekne můj pán. Čeká vás dnes k večeru v hostinci U korbele červeného v Nurnu. Jste zváni. Tedy všichni, kteří, vládnou zbraní a jsou ochotni na nějaký čas opustit své domovy. To je vše. Uvidíme se večer!", jižan opět vsedl na koně a tryskem odjel zanechávaje krolla mžourajícího do slunce.

"Takže jak ja povidala. Večerom u Korbel červený my máme bejt, ten chlap říct. Prej peníze z tého koutat", zařval v hostinci U hrocha starosta Lynhaard, který nelenil a svolal všechny obyvatele Liscannoru. "Hm, mohlo by to bejt zajímavý, mě už svrběj pracky, dlouho se nikomu neusek hlavu", zabrumlal si spíše pro sebe Páin. "Helé a to jako u toho Korbele bude všechno zadarmo, celý pozvání?", ozval se hraničář Tanris, o jehož lakomosti se dávno vědělo. "Jo", odbyl ho Lynhaard. "Já sem slyšel, že prej Korbel červeného je jedna z nejlepších hospod v Nurnu!, podotkl Astorius, elf zabývající se magií. "Jo to je pravda, pamatuju si, že tam kdysi Llandaff, nechal spoustu prachů, hm", podotkl Páin. "Ták, to beru! Já teda du aspoň si zadarmo narvu panděro. Chá, to se zase nažeru až budu blejt a pak znova", zaradoval se Tanris, rasou sice elf, ale zato z Álfheimu. "Takže večer deme všichni, nebo ne?", rozhodl za všechny barbar Dergan, který měl ve zvyku nechávat si vždy zadní cestu, kdyby náhodou někdo nesouhlasil. "Jo!".

K večeru se do Nurnu rozjela desetičlenná skupina jezdců těch z Nurnských, kteří byli ochotni opustit na nějaké čas své domovy a samozřejmě vydělat si nějaké tučné peníze. Podívejme se tedy na ně blíže. Trpaslíka Páina není třeba představovat, tento muž přežil jako jediný Mondragonský atentát a již tím se stal legendou. Vedle toho to byl nejlepší bijec z družiny. Kroll Lynhard, starosta Liscannoru si již také své v družině odbyl a jeho bojové umění bylo dostatečně uznávané. Zrovna tak barbar Dergan, který toho zase moc nenamluvil, ale o to lépe se dovedl ohánět mečem. Válečníky ještě doplňoval hloupý a nezkušený barbar Dob Har, nová tvář v družině. Tento hlupák si nejprve půjčil spoustu peněz na brnění, ale pak se na jeho koupi vykašlal a raději

skřetů byly prohledány, cennosti zabaveny. V bojovém šiku Nurnští sestoupili do hloubi starého dolu.

Úzké schody byly tesány ve skále, větší družiníci měli potíže se svojí výškou, občas se někdo praštil o strop, nebo o železný kruh na pochoďně, podlaha nesla nepochybně známky toho, že po ní někdo tahal těžký náklad, občas se někde objevila zaschlá hmota černé barvy, která očividně z něčeho vyšpláchla. Chodba se o několik desítek sáhů níže začala rozšiřovat do většího prostoru. Louče a lucerny dobrodruhů objevily poslední překvapení. Prostor měl asi pět sáhů vysoký strop, na délku měřil asi pouze dvacet až pětadvacet sáhů, šířka dosahovala maximálně deset sáhů, uprostřed místnosti vedla primitivní dřevěná lávka, v ústí chodby stálo několik sudů, bedniček a dřevěných lopat. Všude byl puch, který vycházel ze všudypřítomného černého bahna. Družina vešla dovnitř. To nejhorší ji teprve čekalo. Z bahna se náhle vynořila ohavná stvůra, zplozenec těch nejčernějších kouzel. Měřila tři sáhy na výšku, v pařátě svírala obrovský plamenný meč, její rysy byly neurčité, jasná byla pouze podivná přilbice na hlavě. A stvůra zaútočila. Druzi se zoufale snažili udržet se na lávce. Jako první utekl Alwynn, přidali se i další. První zahynul kudůk Krosta. Lynhaard a Dergan se zoufale bili. Zdálo se, že stvůra je nepřemožitelná. Další úder rozdrtil hlavu elfu Sirionovi. Šik Nurnských se hroutil. Kouzelník Astórius zasáhl nepřítele několika blesky. Šílený ryk naplnil okolí. Dergan konečně zasáhl na citlivém místě. Pouze on, Tanris a Lynhaard vlastnili magickou zbraň, schopnou zranit šíleného soupeře. Kroll Lynhaard polykal krev. Následující oběti se stal vůdce Bílé ruky, Plimskr. Pařát mu rozerval břicho a a vytáhl mu chomáč vnitřností ven. Plimskr umřel za strašných bolestí. Lynhaard se s posledních sil ohnal mečem a udeřil přesně. Stvůra chroptěla. Nakonec se vzhopil i Tanris a společně s Derganem dokonali to co Lynhaard začal. V tom okamžiku se přidali i Mugzaš a bylo po boji. Družina těžce oddychovala. Ozval se vzlyk. "Kurva, mistře, otevřete oči, mistře vzbud'te se!", Alwynn plakal. "Neřvi, chcípáku, stejně ten tvůj mistr stál za hovno. Byl tlustej jako prase a když se potil, tak smrděl", rozkřikl se Tanris na ubohého Alwynna. Všichni si ošetřovali rány, Tanris rozdával fáce a masti. Alwynn zařval bolestí, vrhl se ke skále, bil hlavou do zdi a ječel. Když to uviděl

Tanris, uškříbl se. Neměl tak jako většina ostatních Plimskra rád. Když viděl, že si jej nikdo nevšímá, vytasil kudlu, přikročil k mrtvému Plimskrovi a obratným pohybem mu vyřízl jazyk. Ten hned odhodil do bahna a vrátil se léčit družině zranění. Postupně se všichni dali alespoň trochu dohromady. Alwynn se nakonec vzhopil, utřel si slzy, napil se kořalky a šel k mrtvole svého mistra. "Přisáhám mistře u bílý pařáty, že vás pomstím, smetu všechny pronárody ze světa, budu pokračovat ve vašem velkém díle (Plimskr do této chvíle nevykonával vůbec nic), stanu se mistrem, ba přímo velmistrem, potáhnu vás na zádech a pohřbím vás ze vsí slávou, denně za vás vykonám obětí..., fuj, kerý prase, kdo mu to udělal!!! Tohle mu ta bestie neudělala, to udělal někdo z vás, vy..., vy hajzlové, mutantí..., kurvy!", Alwynn opět začal brečet, přičemž ohledával dále Plimskrovu mrtvolu, "Kde je ten jazyk, přiznejte se!". "Neřvi, klidně si toho svého bařtipána nalož na záda a strč si ho kam chceš, ale přestaň řvát", rozkřikl se na Alwynna Mugzaš. Všichni sice tušili, že řezačem jazyka byl Tanris, ale nikdo to nehodlal Alwynnovi udát, naopak všichni se dobře bavili. Bylo po strašném boji, nepadl nikdo významný, nebyl žádný důvod litovat Plimskra, který pro družinu nebyl žádnou posilou. "Jít, deme nahoru, mrtvolu tady nechat, žádnéj pokřbívání. Vylézt nahoře a eště vyrubat tu boudu, esli tan teda náká bejt", kroll si nahodil tomu na záda a vyrazil v čele ostatních. Ostatní se přidali. Dergan se ještě ohlédl: "Tak tady se teda těžilo to slavný bahno, ještě zbejvá zjistit co s ním dělali a kam to vozili". Jako poslední se pajdal Alwynn s Plimskrovou mrtvolou na zádech. Likvidace mutantů se tedy odkládá...

8. Vůz a mlýn

Tato kapitola bude věnována tomu, kterak Nurnští odkryli další část Karackého tajemství, budeme svědky přepadení transportu "bahna", útoku na starý mlýn a laskavý čtenář se dozví i pohřbu mistra Plimskra.

Družina se pomalu vracela na povrh. Z výslechu zajatce dobře věděla, kde se nalézá východ, kterým skřeti vynášeli bahno ven. Dobře zamaskovaný východ na povrh byl díky zajatcově výpovědi nalezen snadno. Netrvalo dlouho a objevilo se denní světlo. "Tst, ticho, něco slyšet", Lynhaard lezoucím vpředu se náhle zarazil. A měl

ročník 996". "Jistě pane!", číšník odběhl a za chvíli přinesl na stříbrném podnose láhev. Bledor zaskřípal zuby, ale nahlas neřekl nic. Tohle musí překousnout, však se mu to ještě vyplatí. Tanris se napil. Ve víně se vůbec nevyznal, ale pocít, že pije na cizí účet víno za dobrých pětset zlatých mu očividně dělal dobře. I ostatní si pořádně pošmáklí na výtečné krmi a lahodném pití. Nakonec večere skončila. Na jejím konci Bledor předal do rukou Nurnských zapečetěnou truhličku a váček s penězi. "Hodně štěstí, poplácal Bledor po ramenech Lynhaarda. Pak i se svým doprovodem nasedl na připravené koně. Páin se za ním zamyšleně podíval. "Něco mi na tom chlapovi nesesedlo". "To je normální, typické východní buran, několik sem jich znal. Má plný kapsy zlata a neví co s ním. Určitě peče nějakou lumpárnu. Docela by mě zajímalo co to vlastně povežeme?", vmísil se do rozhovoru Astorius. "Tak se podíváme, néé!", skočil k truhličce opilý Tanris s nožem, čemuž se Trem Oldevůk a Dob Har začali hloupě křenit. "Tak toho byla už dost!", zaječel Lynhaard a pokřikoval: "To by z toho byla mizerná kšeft, kdyby my to votvírali, tak nedostala žádný peníze. A ty co sme teďka dostali, sou pravý, to sem se přesvědčila". "Přesvědčil, debile!", zamumlal si pro sebe Tanris, který si rád hrál na vzdělance, přestože jeho vychování se blížilo Lynhaardovu. Lynhaard mic neslyšel. Nurnští se odebrali do Liscannoru.

"Takže zítra ráno za úsvitu odjždíme", oznámil všem Páin, trpasličí rek. Odpovědi mu bylo víceméně souhlasné zamručení všech ostatních. "No to je dost, že seš doma, kolik je hodin? a vůbec táhne z tebe kořalka!", uvítala Wenora Lynhaarda. "Kuš, já obchodně obchodovat, peníze nosit. Jo, a na ráno mě tu velkou tornu zbalila, zbraň vycídila a řáké to chutivo a voda přibálila. Ráno odjždíme. Bude hodně peněz", oznámil kroll stručně manželce a šel spát. Nespál však dlouho.

Ještě za tmy se ozvalo klepání na okenici. Lynhaard s mohutným zívnutím otevřel dveře. Venku stála zahalená postava. "Jsem Norgh ze Slerocu", za mužem bylo vidět koně a psa. "No a?", opáčil kroll. "Vím na co si vás dnes najal ten bastard Bledor", potřebuji tu truhličku". "Nic nemít, votravo a vůbec chtít já spát". "Máš, nehodlám o tom diskutovat. Poslouchej dobře, Bledor vám stejně nezaplatí. Je to Karak. Karaci nikdy nedrží slovo. Já tu věc potřebuji". "Nedám, co dáš ty a co ty být zač?". "Já jsem Sleroc! A když vy tu věc

odvezete do Monghyru a nepředáte ji Karakům, ale nám Slerocům ve vesnici Cheduba, tak vy dostat 35.000 zlatých na dlaň". "Pch, a kolik dala teď hnedka", opáčil kroll, starosta liscannorský a zamrkal. "Nemám peníze, můžu ti dát pouze dva tisíce na ruku". "Jo tak dej", Lynhaard přijal malý váček a zběžně peníze zkontroloval. "Nezapomeň Cheduba". "Jó, jó a co v tom vlastně je?". "V Monghyru vlastně stále probíhá válka mezi dvěma klany. Námi Slerocy, kteří jsou v právu a těmi psy Karaky. V té truhličce má být údajně něco co by mohlo tento konflikt definitivně vyřešit. Vám je ta věc na nic. Potřebujeme ji a narodil od Karaků vám zaplatíme!". "Dobrá, dobrá, ták Cheduba, jo to ja viděla na tý mapě", vyprovodil Lynhaard muže ode dveří. Muž se ztratil ve tmě.

Ráno se všichni účastníci večere s Bledorem šli před Hrochem. Každý měl koně a zbalený ranec. Lynhaard všechny seznámil s noční návštěvou. Nastaly dohady. Astorius celkem oprávněně nakonec všechno shrnul. "Na východě žijou lumpové a zloději. Kradou tam všichni. Nikomu se nedá věřit. Já bych to odevzdal Karakům, protože ty dali větší zálohu. Musíme si, ale dát pozor". "Pche, nejlepší by bylo zařídit to, aby do dostali všichni, voba dva", ozval se Tanris, kterému zrovna jeho úchylný bratr Herbert přinesl teplé ponožky na cestu, jak by to však zařídil to již neřekl. "Hm, hm, ehm. Je potřeba zvolit vůdce", ozval se Páin, který měl rád ve věcech pořádek. Nikdo neprotestoval, vyjma Tanrise, ale ten pro své podivné názory většinou nenašel žádného zastánce. Rozdaly se lístky a uhly, každý na ten papír něco naškrábal, pak se to všechno hodilo do čepice a hostinský Jeremiáš byl vyzván, aby hlasy sečetl a oznámil vítěze. "Tak pozor, pozor, vítězem volby družinového vůdce pro tento rok, tedy na tuto výpravu do Mónghyrů se stává, jo Tanris". Ozval se hromový elfí řev. "Ne tak, ten je poslední, pardon, omlouvám se". Řev utichl. "Nó, takže se bude konat ještě jedno kolo a do něj postupují Páin a Lynhaard". Proběhlo další kolo, které Tanris sabotoval. Vítězem se stal kroll a starosta Lynhaard. Povstal a taktó promluvil: "Tak já být vůdce a budu moc zlej, teda přísněj. Kdo po cesta držkovala, kradla a ták vůbec ten dostat pořádně do tlama a já osobně mu zkrátílo kořistný, takže takový drží držkovadlo potom taky třeba nic nedostat. Tak a basta, jede se na východ"...

především ze strany Plimskra značně opažduje. První skupina se dostává na kamenitou cestu. Z jedné strany je prudký svah dolů k říči, na druhé se tyčí skály. Bargothe je však mazaný protivník. Nechává část svých lidí skrytých za jedním ohybem cesty a sám pospíchá se zbytkem napřed.

Pětice odvážných je opět napadena ze zálohy. Tu tvoří asi tučet nemrtvých bojovníků v železe a dva krollové. Ti jsou nejnebezpečnější. Jsou to šílení zabijáci. Páin a Lynhaard se staví k sobě dopředu, Dergan kryje konec a mezi nimi jsou kouzelníci Astorius a Mugzaš. Bílý a černý. Jde o život. Padají rány meči, krev se valí z otevřených ran. Několik nemrtvých již padlo, ale Lynhaard je raněn a Páin již umdlévá. Náhle jeden z krollů zasadí trpaslíkovi těžkou ránu do odkrytého stehna. Páin řve. Vzadu mezitím Dergan sklátil k zemi tři nemrtvé bojovníky, ale je zle popálen blesky, které tito vystřelují ze svých mečů. Astorius i Mugzaš zabíjejí další, ale vepředu stále útočí dva krollové. Nakonec jeden umírá s probodnutým hrdlem. Nemrtví jsou již dobítí, před tím těžce poranili Mugzaše a Dergana. Astóriovi ubývají kvapem síly. Poslední kroll se odhodlává k zoufalému útoku, krev z něj cáká a on se řítí na trpaslíka Páina. Lynhaard ustupuje a dobrovolně skáče ze strmého srázu, naštěstí pro něj se zachytává starého kořene a trsů trávy. I Astorius ustupuje. Páin je sám. Vypadává a přesekává krollovi šlachy. Ten však ještě v z posledních sil zatíná svůj obouručák trpaslíkovi mezi krk a klíční kost a trhá mu maso a kosti napadř. Ještě jednou zvedne trpasličí rek meč a prosekne krollovi lebku a pak padá sám mrtev k zemi. Je po boji. Lynhaard vylézá a plive krev. "Páin je mrtvý, to sme nezvládli", bručí Dergan. "Jo, jo..., to vidím", mumlá Mugzaš. Lynhaard mlčí a pije rychle nějaký léčivý lektvar. "Muset vypadnout, sme na hadr". Na bojiště dorážejí i ostatní Nurnští. "Teda šéfe, tady to vypadá jak na jatkách, tý krve a vnitřností", Alwynn valí bulvy. "Drž klapačku, eště, že sme u toho nebyli", mele Plimskr a oddychuje. "Ale mistře, dyť vy byste je přece zrubal jednou rukou, né?". "Idiote!".

Nurnští se chápou mrtvého trpaslíka, jeho věci a vlečou jej nazpět ke Slavičímu chrámu. Je až s podivem, že nikdo příliš nelituje Páina, v tuto chvíli jistě nejslavnějšího družníka. Nebudeme raději příliš šahat do svědomí Lynhaarda a Astória. Kdoví jestli, jejich ústup z boje a nechání trpaslíka napospas šílenému krollovi nebyl tak trochu záměr.

Páin byl poslední dobou hodně nafoukaný a až příliš dával najevo, že je nejlepší, příliš pohrdal ostatními a možná, že to právě způsobilo, že mu v rozhodující chvíli nešel nikdo na pomoc.

U Slavičího chrámu se družina opět zformovala. Bylo rozhodnuto, že Páinovo tělo bude okamžitě spáleno a popel bude vzat do Liscannoru. Ještě za tmy vyšlehla k nebi hranice a na ní hořelo tělo trpaslíka Páina z Nóriemu, jedné z největších postav, která kdy mezi Nursnkými byla. Nelze nevzpomenout na slavné činy muže, který přežil ohavný Mondragonský atentát, a který opět obnovil slávu Nurnských. V dalekém Liscannoru po něm zbyla vdova Lúniel se třemi dětmi. Smutný byl pohled na hranici...

Páinův popel byl již za světla nasypán do plátěného pytlíku a Dergan jej uložil do torny. "A co dál", rozhlédl se ostatních Ěnmil. "Bez peněz domu nesmím, Wenora by řvala". "Já bych se pomstil, šel bych za Slerocama a spojil se s nima", navrhl Astorius. Ostatní souhlasili.

"A mistře, kdy začnem likvidovat mutanty?", zeptal se Alwynn Plimskra. "Brzy, již brzy..."

7. Bukový ostrov a starý důl

Tato kapitola se bude věnovat návštěvě Nurnských u Sleroců a tudíž se moudrý čtenář dozví o vyjednávání s nimi a o následném vyplnění starého dolu a dalších mrtvých družinících.

Trvalo několik dní než se oslabená a krajně nespokojená družina dostala na dohled Bukového ostrova, sídla klanu Sleroců. Po krátkém vyjednávání byli vpuštěni dovnitř pobřežní pevnosti a následně byli všichni přepraveni přímo na Bukový ostrov.

"No, Nurnský, to ste to teda pěkně blbě provedli, proč ste to předávali Karakům, to je pěkný nadělení", spustil hned po formálním přivítání muž, který se představil jako Legerd Slerocký. "A komu sme to jako měli dát, slíbili nám víc peněz a konec konců vy ste nás taky chtěli vkrást. My moc dobře víme, že ten spratek Kálek byl poslaný váma, tady na východě se vůbec blbě kšeftuje, když zrovna nemáte v ruce kudlu," rozhnil se Astórius, který se neudržel. "Hó,tak o tom nic nevíme drzoto drzá, a přestaň si tady votvírat klapačku nebo ti nechám vyříznout jazyk", začal Legerd vyhrožovat a Lynhaard sáhl po meči. "Počkat, počkat, to je jedno,

Plimskr vykročil do nejbližší hospody.

Alwynna bolela hlava. Vstal z podlahy a vzápětí se na ní opět zhroutil. Zvracel. Několikrát se zhluboka nadýchl. Začal se potácet ven. "Hej, mistře, kurva mistře kde ste, sem sám, vpuštěnej...", ozvala se rána a pak šplouchnutí. Alwynn se přerazil o práh a spadl do kádě plné vápna. Začal se topit. "Sakra, co to děláš nemehlo", přicházející Plimskr Alwynna popadl za šos a vytáhl ho ven. "Prfff, tfuj, blééé..., zachránil ste mi život mistře, ééé...". "Vstávej, deme dovnitř, musíme vymyslet název naší organizace", Plimskr nastrkal Alwynna opět dovnitř. "Umej si ksicht", hodil mu starý hadr. Alwynn tak poslušně učinil. Pak se na sebe podíval. "Já sem bílej, já sem bílej, celej bílej a a mám bílý ruce. Bílá ruka. Fuj, já sem hnusnej", Alwynn se opět usedavě rozplakal. "Kruci, to je vono, to je vono! Bílá ruka! Budeme si říkat Bílá ruka", Plimskr se rozchechtal, pak vstal a políbil Alwynna na čelo. "Ty kluku debilní, tys na to káp". "Kurva mistře, vy ste tak hodnej", odpověděl mu mezi vzlyky Alwynn a vzápětí se pozvracel znovu...

4. Cesta do Monghyru

V této kapitole se bystrý čtenář dozví o tom, kterak Nurnští putovali do daleké země Monghyrské. Projedeme tedy s nimi kraji poklidnými a přátelskými, pak projedeme i Karwellem, kde hloupý Ěnmil málem vyprovokuje bitku a konečně překorčíme řeku Lyarpull po Posledním mostě, kde budou naši hrdinové muset poprvé tasit zbraně, dojde k první ztrátě v družině a Páin se vyznamená. Čeká nás i pochod pralesem, kde Tanris ztratí orientaci a Krull Tichošlápek bude unesen tajemnými Zebury a co z toho nakonec vzejde.

Družina opustila Liscannor a domovina za chvíli zůstala daleko za dobrodruhy. Mírně mžilo, ale všichni měli dobrou náladu. Je příjemné si občas vyjet na koni a zapomenout na všechny starosti všedního života. Na budoucnost nikdo příliš nemyslel. Proč také. Život žoldáka je stejně plný zvratů, které musí přijít, tak jako jaro přichází po zimě. Proč si tedy kazit náladu. Vůdce Lynhaard udával tempo a koně jeli klusem. Pouze občas se druzi zastavili v nějaké vesnici, aby pojedli teplý pokrm a napojili koně. A pak dál, na východ.

"Tanrisi, vykašli se furt na to honění králíků a radši se zařaď", okřikl kouzelník Astorius

elfa Tanrise, který neustále všechny zdržoval, neboť se neustále pokoušel honit králíky a podobnou havěť. Tanris něco sprostě zabručel, ale když viděl, že se ho nikdo nezastane, tak skutečně popohnal koně a přidal se k ostatním. "Hm, za chvíli budeme v Karwellu, tam je to drsný", stručně konstatoval Páin. "Jo, takže tuhlej v tá země všichni i Tanris držet hubu nebo já zakročila", zařval na to Lynhaard a vzeplal se na to v sedle, aby ho všichni slyšeli. Na Karwell neměl ty nejlepší vzpomínky. Ještě teď měl na zádech vidět při řídkém koupání staré jizvy, které tam zanechal bič královského kata. Ale to bylo již dávno. Od té doby se mnoho změnilo. Bývalý král Blasten se držel s hrstkou věrných v pevnosti Golerd u Sněžného jezera a povstalci, podporovaní Lismorrem, ovládali celý zbytek země. Země však byla vyčerpaná z několikaleté občanské války a každý se raději hleděl svého. Kontrola na hranicích dopadla dobře, druzi zaplatili poplatek a byli vpuštěni do země. A za několik dní se opět blížili k hranici. Výhodní hranice byla strážena asi dvacítkou vojáků, kteří kromě mečů a pík měli i těžké kuše. Skupina Nurnských dojela až k nim. Následovalo obvyklé vymáhání hraničního poplatku. "Cožée", vypískl Ěnmil, když se dozvěděl jeho výši. "Jo, slyšíš dobře, hňupe, každéj dá pět zlatek, nebo nikam nepokračujete", zařval na Ěnmila velící setník, a aby své odhodlání vyžadovat peníze podpořil mávl rukou. Zpoza strážního domu se vylouplo obrovské zvíře na jehož hřbetě byla upevněna dřevěná konstrukce. Nurnští couvli, ba dá se říci, že Trem Oldevůk, Dob Har a Krull Tichošlápek dokonce začali utíkat. Pouze Páin zůstal klidný. "Hm, olifant, vo tom sem čet v jedný knížce", zavrčel trpaslík a sevřel meč. Klidný zůstal kupodivu i Ěnmil, klidně šel k olifantovi a dloubnul do něj klackem. Vojáci zvedli kuše. "Dobrý, a kvůli tomudle máme jako platit?", pokračoval Ěnmil, jehož čest, jakožto muže, byla nevalná. Lynhaard s ostatními mezitím vytvořili obranný val. Situace mohla každým okamžikem přerůst v ozbrojený střet, jehož výsledek by mohl skončit tragicky. Chvilí se nic nedělo, pak se Lynhaard projevil jako správný vůdce. "Platit", zařval jako v hospodě a šáhl do měšce z něhož podal nejbližšímu vojákovi hrst zlatých. Napětí polevilo, střelci sklonili zbraně. "Jedťe!", oznámil Nurnským setník a koně se dali do pohybu. "A stejně sou to kretění i s tím jejich ušatým monstrem", zvolal opět Ěnmil, ale to mu už dopadla krollova chlupatá pracka na obličej. Dobře

aby se to udělalo, jak říká tady Astorius", přidal se Dergan a ostatní na to kývli. Následující noci se Kálek z málo utazených pout vyvlékl a utekl. Astorius byl připraven. Neviditelný se jal Kálka sledovat. Ostatní zatím čekali na místě, věnující se odpočinku.

Kálek utíkal na jih. Astorius za ním vždy několik desítek metrů. Bylo štěstím pro kouzelníka, že Pajdavec se vyhýbal všem vesnicím a v noci spál stočen do klubíčka, hekajíce ze spánku bolestí. Astorius ho sledoval tři dny. Pak se objevila vesnice na břehu jezera. V mlze byl na jezeře vidět ostrov a na něm pevnost. Celá vesnice byla obehnána palisádovou ochranou. Astorioví došlo, že se jedná o vesnici Cheduba, a že ta pevnost na ostrově je hlavní sídlo klanu Sleroců. Kálek zmizel do brány. Astorius ho již nesledoval, bylo mu jasné, kdo si Kálka skutečně objednal, a víc vědět nepotřeboval. Okamžitě se obrátil a vyrazil zpět k družině.

Ještě něco však kouzelník Astorius zjistil. Když se již chystal odejít všiml si příjízďčího povozu, neviditelný se přikradl až k němu a podařilo se mu zachytit útržek rozhovoru, který vycházel zevnitř. Dva lidé uvnitř se dohadovali a brzkém útoku na starý důl, kde prý Karakové těží něco důležitého. Astorius si to vše zapamatoval. Ukáže se, že později sehraje tato informace svoji roli.

"... najali si ho Sleroci, to sou ty, který byly tehdy za Lynhaardem v noci", řekl Dergan. "Jo to bejt voni, ta truhla zřejmě vobíhávat něco moc dobrýho, pokračujem do toho Tezpuru, vemem peníze vod Karaků a zpátky domu", shrnul všechno do jedné věty vůdce kroll Lynhaard. Nikdo nic nenamítal a všichni se opět uvelebili v sedlech. Následující den jízdy začala cesta stoupat. Na obzoru bylo vidět vysoké Kohimské pohoří. "Už to nebude daleko, ta vesnice by měla být asi den jízdy", oznámil Páin ostatním a vůdce nařídil zastavit. "Tak, večer my normálně zastavit, ale vyhnout se všemu živýmu my muset, hlídky budou početnější, tada jako bude se hlídat dvakrát...". "Chtěl si říct, že se bude hlídat po dvou, ne dvakrát", vpadl vůdci do jeho složitěho proslovu šťoural Tanris. "Držela klapačku, jo hlídat po dvouch. Taky si celá kumpanie dá do pořadku zbraně a zbroje, jo? V ta vesnice se všici držet na jedna hromada a hlavně poslouchat moji osobu, nebo moc, moc zle". Po cestě byly ještě probrány další podrobnosti. Truhličku hlídal dále Páin a po boku mu jel Lynhaard a Dergan, dva bijci.

Následujícího dne však do Tezpuru ještě nedorazili. Cesta byla stále strmější a koně ani zdaleka nemohli držet rychlost jako na rovině. Nakonec se však všichni dočkali. Další den byl Tezpur před nimi.

6. Zrada

Tato kapitola bude věnována trpkým událostem. Nurnští budou vlákáni do pasti a následně okradeni. Poté dojde ke krvavé bitce, ve které padne trpaslík Páin. Zvědavý čtenář bude svědkem jeho pohřbu a neslavného ústupu Nurnské družiny do údolí.

Nurnští vjíždějí v plné zbroji do vesnice. Jejich první kroky míří do hostince, který je stejně jako všechna podobná zařízení v této zemi neútnulý a nepohostiný. Páin nese truhličku pevně v rukách. "Hej hostinský, naley nám a zavolej nám pana Olchoreda, potřebujeme s ním mluvit". Nurnští se usazují pouze dva hlídají venku koně. Vše se zdá v pořádku. Hostinský přistupuje blíže a přisedá si k družině. "Pánové, Olchored byl před třemi dny zavražděn", oznamuje tiše družině. "Cože? To snad ne a co naše prachy!", o Tanrisovi se ne nadarmo říká, že by za zlatku prodal vlastní matku a sestru by dal nádavkem. Zmatení jsou ale všichni. "Tak to néée, Lynhaard to tak nenechat!". "Pánové, já opravdu nevím, ale já někoho zavolám, někoho odpovědného", hostinský se šourá ke dveřím a vychází ven. "Zbraně připravit", syká Páin, ale není toho zapotřebí. Onedlouho přichází hostinský v doprovodu muže ve zbroji. Ten si přisedá. "Jsem Gereg, velitel místní posádky, vím kdo jste i co nám vezete. Naneštěstí došlo k tomu, že Olchored, který vám měl předat peníze byl zavražděn...". "To už sme slyšeli! Kašlem na nějakýho mrtvýho chlapa, chcem naše peníze", vybuchl Páin a šáhl po meči. I ostatní se zvedli. "Jen klid, své peníze samozřejmě dostanete. Potíž je v tom, že ten kdo zavraždil Olchoreda sebral i obnos, který byl pro vás připraven. Jedná se pravděpodobně o práci Sleroků, těch spratků", Gereg mluvil vážně. Nurnští utichli, všechno do sebe zapadalo. Příhoda z Kálkem Pajdavcem i zavraždění Olchoreda. "Dobro tedy, co vy navrhopat", opáčil Lynhaard, vůdce a tedy zodpovědná osoba. "Peníze pro vás jsou již na cestě z Gradogu, to je sídlo mých panů Karaků. Jediná potíž je to, že cesta z Gradogu sem trvá asi čtyři dny. Mám vám tedy ústy mých pánů navrhnout, aby jste vyrazili po cestě dále směrem na Gradog, do

hnusnej hustej les, hele vede tady náká cesta", ozval se barbar Dergan. "Dobrý, Tanris nás povede, je to konec konců stopař", Páin se podíval po ostatních. "Jo, vede nás a za naše zdraví teď zodpovídat von", promluvil vůdce a Tanris se hrdě postavil do čela. "Já jsem také stopař, jsem totiž vzdělán v oboru hraničářském", řekl náhle chodec Trem Oldevůk, který sice neváhal svévolně zlikvidovat hlídače koní, ale který svojí naivitou občas všechny udivoval. "Jó tak, to sice možná seš vzdělanej, ale maximálně tak blbec a hovado", okřikl jej Páin. Na ta slova Trem Oldevůk obrátil koně a od té doby jej nikdo neviděl. Žádná škoda.

Družina se dala na pochod a Tanris se snažil držet cesty, když družinu vedl. Celý den se mu to dařilo, ale večer náhle všichni zjistili, že sešli z cesty. "Ták, to být vážně dobrá. Být v řit", Lynhaard začal nadávat. A ostatní se přidali. Tanris krčil rameny a tvrdil, že za nic nemůže. Částečně měl pravdu. Les byl opravdu velmi hustý a udržet v něm orientaci bylo prakticky nemožné. Druzi se rozhodli, že přenocují na místě a rozbili tábor. Noc proběhla klidně a následující den opět všichni šlapali. Trvalo to celý následující den a večer opět nikdo nevěděl na jakém místě se družina nalézá. Teprve následující den Tanris opět našel ztracenou cestu a družina šla dobře směrem na východ. Pěkně jeden po druhém, koně vedou všichni za uzdy, když tu náhle Krull Tichošlápek zařval bolestí. Ostatní se otáčeli a již pouze viděli, kterak byl malý hobit uchopen za hlavu ohavným tvorem, který se náhle spustil z větví. Listí zašustilo a bylo ticho. "Támhle je to, támhle to zdrhá", vřeštěl jako pominutý Ěnmil. Družina se dala do pohybu. "Vy hlídat koně, já, Páin, Dergan a Tanris deme za Krull. Zachránit ho!", řval Lynhaard rozkazy. Opodál rostoucí křoví se náhle rozhrmulo a na družiníky skočil podobný tvor, který předtím unesl Krulla. Stvoření připomínalo obrovskou opici, která má na předních pařátech pouze tři prsty, z nichž prostřední byl nepřírozeně dlouhý. Pařáty se mihly vzduchem a Dergan se zhroutil na zem s obličejem zalitým krví. Lynhaardův a Páinův meč se mihly vzduchem a udeřily plnou silou do nepřítele. Obluda zařvala, krev se vyvalila z ran a pokropila okolní zem. Ještě několik úderů a nestvůra byla konečně zabita. Tanris začal zkoumat poranění. "Tfu, tak to je pěkný svinstvo tohleto, ty rány sou otrávený, ta mrcha má v těch pařátech jed". Hraničář provizorně zavázal nejtěžší rány a pak se rychle část družiny

odebrala hledat ztraceného hobita Tichošlápka.

Krull řval na celé kolo, našťěstí pro něj mu však zatím obluda ublížit nechtěla. Krull byl pevně svírán jedním pařátem, zatímco pomocí druhého skákala obluda jistě z větve na větev. Takhle ho nesla asi tři směny. Pak se objevila mýtina. Uprostřed ní bylo ohniště, kolem kterého pobíhaly ještě čtyři další obludy. Na jednom stromě byla veliká koule postavená z větví. Hnízdo, napadlo hobita. Bestie pustila Krulla, zatímco druhá jej obtočila pevnou liánou. Takto zcela zbaveného pohybu jej zavěsili hlavou dolů z hnízda. Tvorové se mezi sebou dorozumívali primitivní řečí. Jedna byla očividně samice. Ta začala připravovat nad ohništěm velký kotel. Kolem ní skotáčila tři mláďata, která se však rychle vydala šikanovat svázaného Krulla. Nejprve do něj píchala klacíkem a pak po něm začala házet kamením. Matka je však zahнала, asi nechtěla mít otlučený oběd. Voda v kotli se začala ohřívát. Vysílený Krull začal omdlávat, jak by také ne, když visel hlavou dolů. Z posledních sil se mu nakonec po dlouhém úsilí podařilo vyprostit jednu ruku z pout a následně se zachytit provazu na němž visel. Mláďata to zpozorovala a spustila povyk. To se však již Krull zachytil hnízda a následně na něj vylezl. Jeho obratnost jej opět zachránila. Alespoň na chvíli. Vzápětí se do něj pustila mláďata. Krull se snažil utéci po hnízdě nahoru do větví. Náhle jedna větev povolila a hobit se řítil z výšky na zem. Dopad byl tvrdý. Tichošlápkova hlava se nepřírozeně zvrátila a z úst mu začala vytékat tmavá krev.

"Jsou támhle", zarazil najednou Tanris ostatní pronásledovatele. "Obklíčíme je", pronesl Páin a vzápětí čtverice vyrazila do útoku. Boj byl krátký. Pod zbraněmi dobrodruhů z Gwendarronu padla samice i starý samec, který předtím ukradl Tichošlápka. Mláďata začala utíkat. Lynhaard zařval a jel se je pronásledovat. Jedno mládě ještě před tím než padlo rozpolceno ve dvě stačilo seknout po krollovi pařátem. Rána nebyla hluboká, přesto však Lynhaardem projela silná bolest a vzápětí se dostavil i třas. Ostatní mezitím postříleli zbylá mláďata. Zanedlouho na místo dorazil i zbytek družiny. "Je tuhej, spadl ze stromu, chudák", oznámil všem Dergan, barbar. "Ale co, aspoň že neskončil v tom hrnci, to je náhodou lepší spadnout ze stromu, hm", konstatoval dalšího mrtvého v družině Páin. "Spálit, zbytky sebrat a dát je do krabíčka", rozhodl vůdce a tak se i stalo. Tak

skončil malý hobit Tichošlápek a narozdíl od smrti Dob Hara to družinou otřásl. Dodejme, že těmi záhadnými tvory byli Zeburové, primitivní humanoidi, kteří se řídce vyskytují po lesích.

5. První potíže

Tato kapitola seznámí milého čtenáře s příchodem Nurnských do vesnice Mombi, k družině se přidá průvodce Kálek Pajdavec, dojde k setkání s Bílou rukou, naši druzi budou okradeni, Astorius se vydá po zlodějových stopách. Také dojde k důležité poradě a nakonec družina dorazí na úpatí Kohimského pohoří a do vesnice Tezpur.

"Konečně, ten hnusnej prales končí", zařval Tanris po dalším dnu, stráveném v přítomnosti nevlídného stromoví. Nurnští si oddychli. Konečně normální světlo. Na pohled se otevřela travnatá planina, na které se koně hned začali pást. Nedaleko bylo vidět vyježděnou cestu. Družina se dala do pořádku a Páin zkontroloval, jestli má zapečetěnou truhličku. Byla na svém místě. "Mnó, takže je nás o kusů několi míň, Trem utekl, Dob a Tichošlap chcipli, to znamenat, že nás být..., hm... kus a kus a támhle ten to být...", Lynhaard se začal mračit. "Sedm, primitive, to tě toho ten Moskyťák toho moc nenaučil", jedovatě si rýpl Tanris, načeš si upšoukl. Kroll začal supět. "Nechte toho, je nás opravdu sedm, vůdce Lynhaard, Páin, Tanris, Astorius, Mugzaš, Ěnmil a já", uklidnil situaci Dergan, který neměl rád hádky. "To málo, nevěděla já co nás eště čekalo". "Hm, proč málo, prostě každého kdo se k nám přiblíží sejmu", nadutě odpověděl Páin. "Hele, pojedeme do nějaký vesnice, podle mapy by jedna měla být asi deset mil odsad", ukončil debatu Astorius a všichni se opět uvelebili v sedlech.

Do vesnice Mombi přijela družina až za soumraku. Popravdě řečeno byla tahle vesnice maličká. Shluku hliněných a velice chudě vyhlížejících domků vévodil jeden patrový baráček. Několik dětí páslo husy a kozy. "Na háku, to je určitě hospoda. Najíme se, už mám těch železných zásob plný zuby", zaradoval se Dergan a dobrodruzi začali seskakovat z koní. "Hele, chlapi všimli ste si, že tu žijou samí kudůci", poznamenal Mugzaš. "Jo to vidím, to sou stejný svině jako byl ten gauner a úchytlák Draplák, podťe je všechny podřezat", Páin si dobře pamatoval, že největší vyvrhel v nurnské historii byl shodou okolností také kudůk. Naštěstí pro obyvatele byla ostatní část družiny proti. Uvnitř

domu byl zřízen primitivní výčep, kolem stolků sedělo několik nepřívětivých kudůků, kteří pili z malých kalíšků jakýsi alkohol. "Chceme žrát a hodně", zaječel Tanris, zachřestil zbrojí a sedl si na volné místo. Posadili se i ostatní. Místní hostinský jim neochotně přinesl misky, ve kterých byla k velkému zklamání družiníků pouze kouřící čočka a k tomu byly obilné placky, k pití pouze silná pálenka nevalné chuti. Nurnští sice reptali, ale po zbrani nikdo nesáhl. Mugzaš se pokusil zjistit nějaké informace o místních poměrech, ale mnoho se toho nedověděl. O válce mezi Karaky a Sleroky nikdo nechtěl mnoho hovořit, každý se bál. Zavládlo ticho, které přerušil až jeden z hostů, kterého so předtím Nurnští nevěšimli. Očividně nepatřil k místním. Měl cestovní šaty, meč a tornu. "Pánové jsou z daleka, mohu jim nějak pomoci", otázal se ten člověk. "No to můžeš, potřebujem do Tezpuru", uvolnil mu místo Astorius. Ten člověk si přisedl. "Mohu vám dělat průvodce, stačí mi pět zlatáků na den, je to moje práce". Nó, tak jo, to berem, dobrosrdečný Astorius hned vytáhl hrst zlatáků a několik jich hned dal. Ostatní mlčky přihlíželi. "Menuju se Kálek Pajdavec a do Tezpuru vás dovedu bezpečně za pár dní", nový průvodce ještě řekl Nurnským několik podrobností a méně známých věcí o Monghyru, především o neustálé válce mezi Karaky a Slerocy. Nurnské to příliš nezajímalo, hlavně chtěli konečně získat slíbenou odměnu za doručenou zásilku. Pajdavec ještě nějakou dobu bavil všechny vyprávěním a pak se šlo spát.

Následujícího dne byli opět všichni v sedlech. Směr východ. Krajina kolem plynula a na výcodě se pomalu začalo rýsovat Kohimské pohoří, které se postupně zvedalo do výše. Dobrodruzi míjeli malé vesničky, vesměs velice chudé. V Monghyru žili převážně kudůci a krollové. Obyvatelstvo se družině vyhýbalo a k jídlu nebylo k sehnání nic jiného nežli hrst čočky, trochu obilí a tu a tam brambor, maso chybělo všem.

Na zemi tábořila skupina tří lidí, resp. dvou lidí a jednoho elfa. "Tak dělej šmejde, koukej to udělat jak ti to šéfik poručil", zaječel jeden z lidí na elfa. Elf s uštváním výrazem se zvedl ze země a začal cítit krátký meč. Jak jste již jistě poznali jednalo se o Plimskra s Alwynem, kteří před časem opustili Karwell a začali šířit myšlenku o nadřazenosti lidské rasy. Každý do dělal z jiných důvodů. Plimskr byl mazaný lenoch, kterému nešlo